

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ ของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม
ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
FACTORS RELATED TO SEXUAL BEHAVIOR AMONG INDUSTRIAL EMPLOYEES
IN BANGLAMUNG DISTRICT CHON BURI PROVINCE

ปริศนา สันทัน

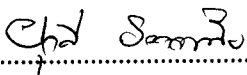
20 ส.ค. 2561

376166

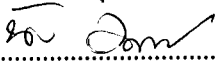
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสร้างเสริมสุขภาพ
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
มิถุนายน 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ ปริศนา สันทันต์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสร้างเสริมสุขภาพ คณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

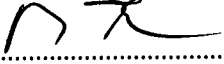
..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี รอดจากภัย)

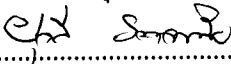
.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(อาจารย์ ดร.นิภา มหารัชพงศ์)

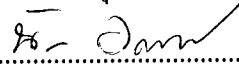
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน

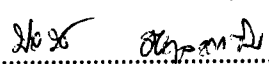
(รองศาสตราจารย์ ดร.กุลวดี โรจน์ไพศาลกิจ)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี รอดจากภัย)

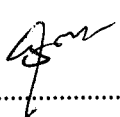
.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.นิภา มหารัชพงศ์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ปาจริย์ อับดุลลากาซิม)

คณะสาธารณสุขศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสร้างเสริมสุขภาพ คณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.วสุธร ตันวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากท่านรองศาสตราจารย์ ดร.บุวดี รอดจากภัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ครนิภา มหารัชพงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ ดร.ปาจริย์ อับดุลลาฮาซิม และอาจารย์เสาวนีย์ ทองนพคุณ ที่กรุณาให้คำปรึกษาตลอดจน ข้อเสนอแนะ ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการดำเนินงานวิจัยฉบับนี้ ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึก ซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

การศึกษาครั้งนี้จะสำเร็จลงไม่ได้หากไม่ได้รับความกรุณาจาก ผศ.ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ ผศ.ดร.พรนภา หอมสินธุ์ อาจารย์นิยม จันทร์นวล อาจารย์สุริรัตน์ รุ่งเรือง และอาจารย์ วรณดี จันทร์ศิริ ที่ได้กรุณาและอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือและให้ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ เจ้าของโรงงานและกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม และผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่สั่งสอน และถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยรวมทั้ง พี่ ๆ เพื่อน ๆ ผู้ร่วมงาน ทุกคนที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจเป็นอย่างดีตลอดมา

คุณค่าและผลประโยชน์ที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอบแก่ บิดา มารดา และผู้มี พระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ได้ให้การอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูและทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มี การศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ปริศนา สันทัศน์

มิถุนายน 2558

54910157: วท.ม. (การสร้างเสริมสุขภาพ)

คำสำคัญ: พฤติกรรมทางเพศ/ พนักงานโรงงานอุตสาหกรรม/ แบบจำลอง PRECEDE-
PROCEED

ปริศนา สันทัศน์: ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงาน
อุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี (THE FACTORS RELATED TO THE
SEXUAL BEHAVIOR AMONG INDUSTRIAL EMPLOYEES IN BANGLAMUNG
DISTRICT IN CHON BURI PROVINCE).

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ยูดี รอดจากภัย, ส.ค. นิภา มหารัชพงศ์, Ph.D., 94 หน้า,
ปีพ.ศ. 2558.

การวิจัยนี้เป็นการการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Survey
Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน
ในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง
PRECEDE- PROCEED ตัวอย่างคือ พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 419 คน สุ่มตัวอย่าง
แบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random Sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดย
ใช้สถิติพรรณนาในรูปแบบจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด และ
สถิติวิเคราะห์ Chi square

ผลการวิจัย พบว่า พนักงานเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายอายุเฉลี่ย 31.07 ปี พนักงาน
ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม ร้อยละ 85.9 ปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม
ทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน ($p < 0.001$,
 $\chi^2 = 10.149$) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ($p < 0.001$, $\chi^2 = 46.843$) ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถาน
บันเทิง ($p = 0.03$, $\chi^2 = 6.989$) การเข้าถึงถุงยางอนามัย ($p < 0.009$, $\chi^2 = 6.732$) สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทาง
เพศ ($p < 0.001$, $\chi^2 = 57.691$) ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ($p < 0.001$, $\chi^2 = 30.183$)

ข้อเสนอแนะ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ควรร่วมมือกับโรงงาน
อุตสาหกรรมในการดำเนินการเฝ้าระวังพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และควรผลการศึกษาที่ได้
จากงานวิจัยนี้ ไปจัดทำโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเน้นสื่อที่ส่งเสริมการมี
พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

54910157: M.Sc. (HEALTH PROMOTION)

KEYWORD: SEXUAL BEHAVIOR/ INDUSTRIAL EMPLOYEES/ PRECEDE-PROCEED
MODEL

PRISANA SANTAT: THE FACTORS RELATED TO THE SEXUAL BEHAVIOR
AMONG INDUSTRIAL EMPLOYEES IN BANGLAMUNG DISTRICT CHON BURI
PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: YUVADEE RODJARKPAI, Dr.P.H.;
NIPA MAHARACHAPONG, Ph.D., 94 P., 2015.

This research was a cross-sectional survey study aimed to analyze the factors related to the sexual behavior among industrial employees applying the PRECEDE–PROCEED model in Banglamung District, in Chon Buri Province. The sample population of 419 industrial employees was selected by a stratified random sampling technique, and by self questionnaires used for data collection. The data were analyzed using descriptive statistics in the form of frequency, percentage, mean, standard deviation, and inferential statistics, (Chi square)

The results revealed that the sample population was composed of more females than males. The subjects' average age was 31.07 years old, and the majority had inappropriate sexual behavior (85.9%). The predisposing factors were statistically significant, including job characteristics ($p < 0.001$, $\chi^2 = 10.149$), and attitudes towards sexual behavior ($p < 0.001$, $\chi^2 = 46.843$). The enabling factors included access to entertainment venues ($p = 0.030$, $\chi^2 = 6.989$), access to condoms ($p < 0.009$, $\chi^2 = 6.732$). and included sexual stimuli ($p < 0.001$, $\chi^2 = 57.691$). The reinforcing factors peer pressure ($p < 0.001$, $\chi^2 = 30.183$).

The study's recommendations suggest more collaboration among both public and private sectors with the industry to conduct surveillance of inappropriate sexual behavior and they should use this finding to design health education programs to change behavior by using media to promote appropriate sexual behavior.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฌ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
สมมติฐานของการวิจัย.....	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
พฤติกรรมทางเพศ.....	7
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ.....	14
แนวคิดเกี่ยวกับแบบจำลอง PRECEDE-PROCEED.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
3 ระเบียบวิธีการศึกษา.....	40
รูปแบบในการศึกษา.....	40
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	42
จริยธรรมการวิจัย.....	46
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล.....	47

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษา.....	49
ข้อมูลทั่วไป.....	49
พฤติกรรมทางเพศ.....	54
ปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ.....	56
ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย และ สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ.....	58
ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน.....	62
วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศ.....	63
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	66
สรุปผล.....	67
อภิปรายผล.....	70
ข้อเสนอแนะ.....	72
บรรณานุกรม.....	74
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก	79
ภาคผนวก ข	90
ภาคผนวก ค	92
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	94

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของพนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรม อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี.....42
2	จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามลักษณะข้อมูลทั่วไป.....49
3	จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ.....55
4	จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามระดับพฤติกรรมทางเพศ.....55
5	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับความมั่นคงของงาน.....56
6	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ.....57
7	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ.....58
8	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการเข้าถึงสถานบันเทิง.....58
9	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการเข้าถึงสถานบันเทิง.....59
10	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการเข้าถึงถุงยางอนามัย.....60
11	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการเข้าถึงถุงยางอนามัย.....60
12	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ.....61
13	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ.....61
14	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน.....62
15	จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน.....63
16	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศ.....63

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....3
2	ระบบเพศสัมพันธ์.....9
3	แหล่งการใช้ดูขงอนามัยของพนักงานชายและหญิงในสถานประกอบการ ประเทศไทย ปี พ.ศ. 255625
4	กรอบแนวคิด PRECEDE-PROCEED MODEL.....34

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการติดต่อสื่อสาร ส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคอุตสาหกรรม ทำให้เกิดการย้ายถิ่นจากชนบทสู่ตัวเมือง ซึ่งวัยแรงงานที่อพยพเข้าสู่เมืองส่วนใหญ่มักอยู่ในช่วงวัยเจริญพันธุ์ และให้ความสำคัญกับเรื่องเพศ (กระทรวงแรงงาน, 2557) ซึ่งเพศเป็นเป็นสัญชาตญาณ อย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ทุกเพศวัย (กิติกร มีทรัพย์, 2554) นอกจากนี้เจตคติเรื่องเพศในสังคมไทยได้เปลี่ยนไปจากเดิม การรักรักนวลสงวนตัว รักเดียวใจเดียว ถูกมองว่าเป็นเรื่องที่ล้าสมัย (กฤตยา อาชวนิจกุล, 2550) ส่งผลให้ค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศมีการเปลี่ยนแปลงไป การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีกิ๊กหรือมีคู่อีกพร้อมกันหลาย ๆ คน หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่สวมถุงยางอนามัยกับคนรัก ถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติในสังคมและยังมองว่าเป็นการเพิ่มสีสันให้กับชีวิต พฤติกรรมเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาด้านการเจริญพันธุ์ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม

พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมส่งผลกระทบต่อสุขภาพของทุกกลุ่มคน (สำนักระบาดวิทยา, 2550) จากการคาดประมาณของโครงการ โรคเอดส์แห่งสหประชาชาติ ระบุว่าใน พ.ศ. 2555 จะมีผู้ติดเชื้อเอดส์ประมาณ 34 ล้านคน โดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยแรงงานถึงร้อยละ 61.2 และติดเชื้อเอชไอวีจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน นอกจากนี้ยังพบว่าพนักงานชายในสถานประกอบการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 18.2 ปี และพนักงานหญิงมีอายุเฉลี่ยในการมีเพศสัมพันธ์ 20.4 ปี อีกทั้งมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกไม่ถึงร้อยละ 50 โดยพบว่าพนักงานหญิงในสถานประกอบการมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยกว่าพนักงานชาย (สำนักระบาดวิทยา, 2557)

จากสถานการณ์แรงงานในจังหวัดชลบุรี พบว่ามีโรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่นอกนิคมอุตสาหกรรม จำนวนทั้งสิ้น 2,752 คน โดยมีกลุ่มแรงงานที่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม จำนวน 130,468 คน จากรายงานการเฝ้าระวังโรคของ กลุ่มงานระบาดวิทยา สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดชลบุรี ในปี พ.ศ. 2555 พบว่ากลุ่มพนักงานในสถานประกอบการในพื้นที่อำเภอบางละมุงป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จำนวน 18,315 คน กลุ่มอายุที่พบผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงสุดคือ อายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.9 อาชีพที่พบผู้ป่วยมากที่สุดคือ อาชีพรับจ้าง

กรรมกร และผู้ใช้แรงงาน คิดเป็นร้อยละ 46.5 โดยเกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และการไม่สวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ (วิชา ด้านชีวรุก, 2546)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED มาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปร เนื่องจากอำเภอบางละมุงเป็นพื้นที่ที่มีอุตสาหกรรมที่มีลักษณะหลากหลาย และมีเมืองพัทยาซึ่งเป็นสถานท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยเฉพาะสถานบริการทางเพศ รวมถึงแหล่งยั่วยุต่าง ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาในกลุ่มพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำงานเป็นกะ เนื่องจากการทำงาน อาจเป็นการเพิ่มโอกาสของการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้เข้าใจถึงพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำไปวางแผนดำเนินงานในการส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

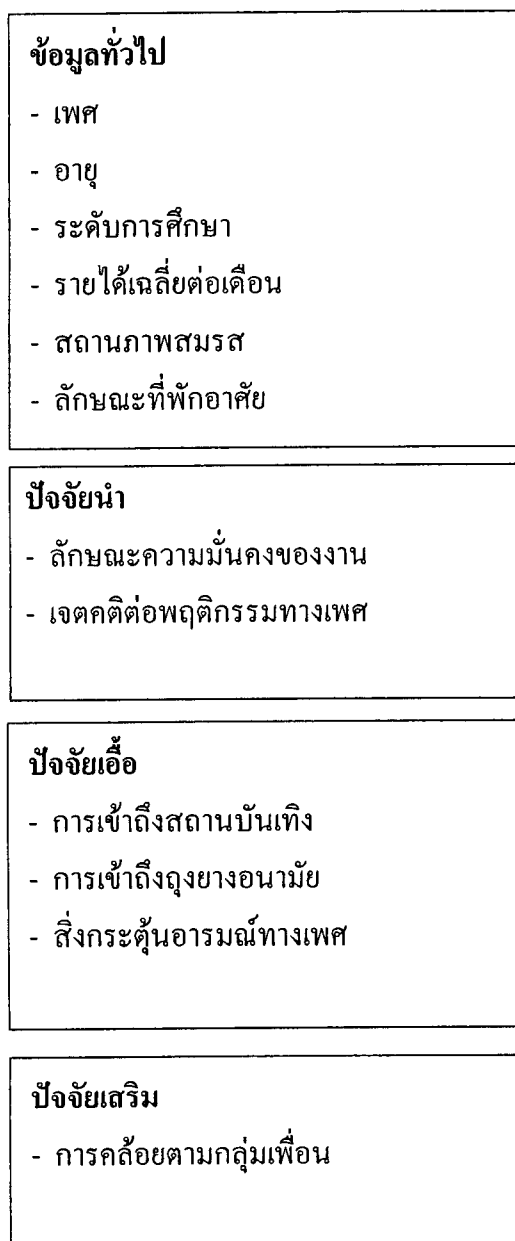
1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน ในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

สมมติฐานการวิจัย

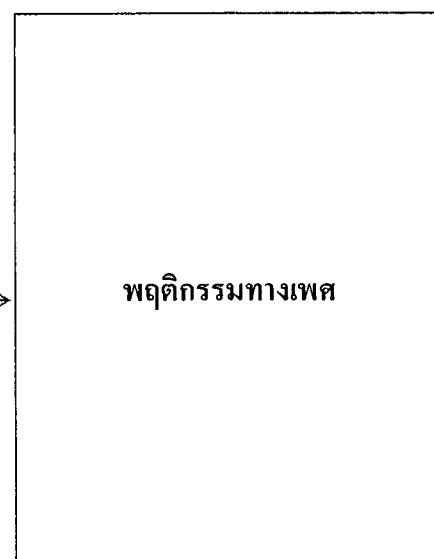
1. ปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม
2. ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม
3. ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ข้อมูลด้านพฤติกรรมทางเพศจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญ เพื่อให้ได้เข้าใจถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและเป็นแนวทางในการสร้างความรู้ ความเข้าใจ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในกลุ่มพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ในการกำหนดแนวทางป้องกัน อันจะนำไปสู่การลดปัญหาทางเพศที่เกิดจากผลของการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การตั้งครรภ์ การทำแท้ง และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Survey Research) ที่มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยอธิบายตามขั้นการวินิจฉัยด้านการศึกษาและองค์กร ตามแบบจำลองการวางแผนเพื่อการส่งเสริมสุขภาพ PRECEDE-PROCEED ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม เพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำงานเป็นกะ และมีอายุงานตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป สามารถสื่อสารและอ่านภาษาไทยได้ โดยมีระยะเวลาในการศึกษาตั้งแต่เดือนมีนาคม-เมษายน พ.ศ.2558

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การแสดงออกหรือการคาดการณ์ว่าจะกระทำของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์

ปัจจัยนำ (Predisposing Factors) หมายถึง ปัจจัยที่เป็นพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจ ในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนั้น ๆ ได้แก่

ลักษณะความมั่นคงของงาน หมายถึง ความรู้สึกของพนักงานที่มีต่อความมั่นคงของตำแหน่งพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม โดยแบ่งเป็น ความมั่นคงของงาน และความไม่มั่นคงของงาน

เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นของพนักงานที่แสดงออกมาต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง การวางตัว การไปเที่ยวหรืออยู่ตามลำพังในที่ลับตา การสัมผัสร่างกาย โอบ กอด จูบ การมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์

ปัจจัยเอื้อ (Enabling Factors) หมายถึง ทรัพยากรที่จำเป็นรวมทั้งทักษะที่จะช่วยในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน ได้แก่

การเข้าถึงสถานบันเทิง หมายถึง การที่พนักงานสามารถที่จะเที่ยวในสถานที่บันเทิง เช่น ผับบาร์ ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ อาบอบนวด เป็นต้น

การเข้าถึงถุงยางอนามัย หมายถึง การที่พนักงานสามารถที่จะหาถุงยางอนามัยมาใช้ได้เมื่อมีความประสงค์ที่จะใช้ถุงยางอนามัย ได้แก่ สามารถซื้อหาได้ง่าย สะดวก และมีราคาที่เหมาะสม

สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง สารหรือสื่อที่ไปกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การอ่านหรือดูหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูเทปโทรทัศน์ปลุกเร้าอารมณ์

ปัจจัยเสริม (Reinforcing Factors) หมายถึง ปัจจัยที่กระตุ้นหรือเสริมแรงให้เกิดการกระทำ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มาจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสุขภาพทางเพศของพนักงาน ได้แก่

การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน หมายถึง การตัดสินใจคล้อยตามเพื่อนในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มมึนเมาที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ การใช้ยาปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การอ่านหรือดูหนังสือโป๊หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูวีดิทัศน์/ ภาพยนตร์/ อินเทอร์เน็ตปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถาน บันเทิง เช่น คอฟฟี่ ช๊อปปิ้ง ผับ บาร์ คาราโอเกะ การจับมือถือแขน โอบ กอด ตะแคงสัมผัสคู่รักตามเพื่อน

เพศ หมายถึง ความเป็นหญิง ความเป็นชาย ที่ถูกกำหนดโดยสรีระหรือตามความต้องการของพนักงาน ได้แก่ เพศหญิง เพศชาย

พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม หมายถึง ชาย หญิงที่กำลังปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม ลักษณะงานเป็นกะ เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 เดือนในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

กิ๊ก หมายถึง คนที่เราใส่ใจมากกว่าเพื่อน รู้สึกพิเศษเกินเพื่อนแต่ไม่ได้คิดแบบแฟน ไม่ผูกมัดกัน ให้อิสระต่อกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มากความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางเพศ
2. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.1 ปัจจัยนำ
 - 2.1.1 ลักษณะความมั่นคงของงาน
 - 2.1.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 ปัจจัยเอื้อ
 - 2.2.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง
 - 2.2.2 การเข้าถึงถุงยางอนามัย
 - 2.2.3 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
 - 2.3 ปัจจัยเสริม
 - 2.3.1 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน
3. แนวคิดเกี่ยวกับแบบจำลอง PRECEDE-PROCEED
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาพฤติกรรมทางเพศครั้งนี้ ประกอบไปด้วย ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ แนวคิดเกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมทางเพศ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ อธิบายได้ดังนี้

1. ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมาย “พฤติกรรมทางเพศ” ไว้ดังนี้

สิริลักษณ์ บัญชาศักดิ์ (2552) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การแสดงออกเพื่อสนองความต้องการทางเพศ พฤติกรรมดึงดูดความสนใจ เพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การยินยอมให้ถูกเนื้อต้องตัวระหว่างเพื่อนต่างเพศ การ

ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

วิทูล โอสถานนท์ และสมพล พงษ์ไทย (2529) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง เป็นการแสดงออกเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศ ซึ่งแรงขับตามธรรมชาติของมนุษย์ เพื่อให้เกิดความพอใจทางเพศ ประกอบด้วย การมีกิจกรรมทางเพศ ในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ได้ด้วยตนเอง การฝันทางเพศ การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม แบ่งเป็นการกอดจูบลูบลำ การร่วมเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

พิมพ์พรรณ ศิลปะสุวรรณ (2536) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การคบหาสมาคมติดต่อใกล้ชิดแบบรักต่างเพศ การนัดพบลำพังสองต่อสอง การถูกเนื้อต้องตัวจนถึงการร่วมประเวณี การคุมกำเนิด รวมทั้งผลสืบเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การตั้งครรภ์ การทำแท้ง การคลอด

จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นการแสดงออกหรือการคาดการณ์ว่าจะกระทำของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ หรือสิ่งที่ชักนำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์

2. แนวคิดเกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการเกิดพฤติกรรมทางเพศ มีรายละเอียดโดยสังเขป ดังนี้

Kirkendall (1965) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นสัญชาตญาณ (Sexual instinct) อย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมด้วยเพศ ความสุข ความสำเร็จของมนุษย์ และสมาชิกในครอบครัวพึงจะได้รับขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการปรับตัวทางเพศและการแสดงบทบาททางเพศที่ถูกต้อง รวมทั้งขึ้นอยู่กับความสามารถในการดำรงชีวิตตามความเหมาะสมของลักษณะทางเพศของมนุษย์ โดยเรื่องเพศจะมีบทบาทที่สำคัญต่อมนุษย์ ดังนี้

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้เพื่อให้บรรลุตามที่ตั้งใจไว้
2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจที่ทำให้เพศชายหรือเพศหญิงมีความสนใจซึ่งกันและกันเพื่อช่วยให้ประกอบกิจการต่างๆ เป็นไปด้วยความราบรื่น
3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและ

หญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

4. เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญและเห็นได้ในชีวิตรักและการครองเรือน

5. เรื่องเพศเป็นเรื่องที่สามารถคลบกันคาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกันจากช่วงหนึ่ง ไปยังอีกช่วงหนึ่งโดยกระบวนการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะช่วยให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่ถ่ายทอดไปสู่ลูก

นอกจากนี้ Abramson (1983) ได้กล่าวถึงการแสดงพฤติกรรมทางเพศนั้น ถูกควบคุมโดยกลไกที่เป็นโครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคล (Cognitive structure) ที่เป็นเหมือนแหล่งสะสมอารมณ์ ความรู้สึก และประสบการณ์ของบุคคลที่ได้รับมาจากแหล่งต่างๆ เช่น ครอบครัว ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อน สื่อสารมวลชน เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศ และมีหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมตอบสนองเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนซึ่ง โครงสร้างทางสติปัญญาของแต่ละบุคคล แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ (ภาพประกอบ 1)

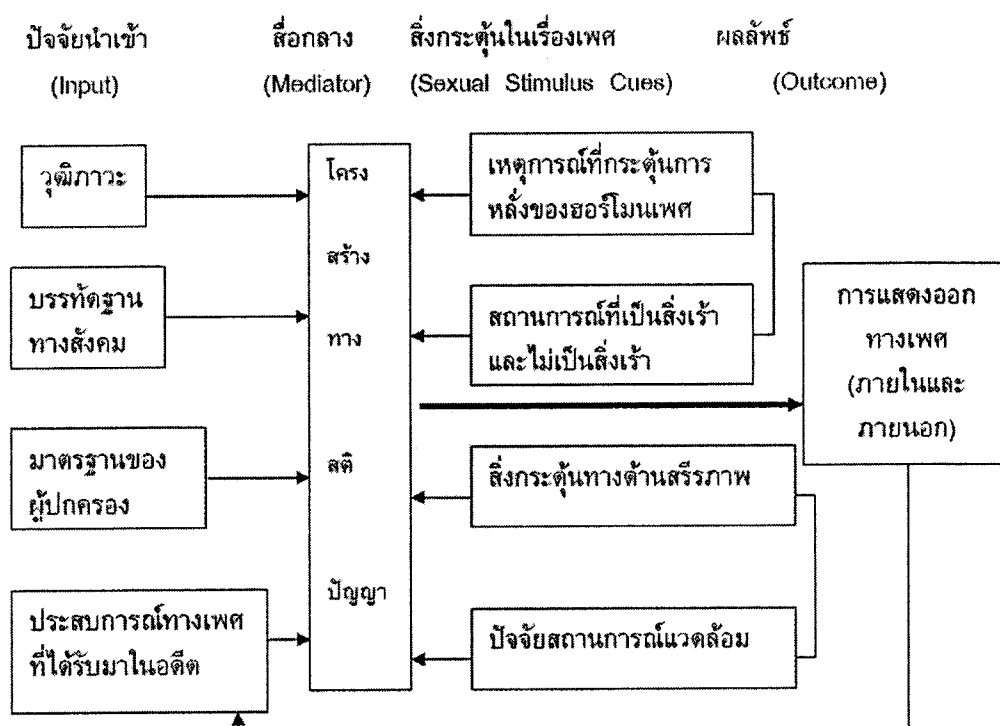
1. วุฒิภาวะ (Maturation) คือกระบวนการในการพัฒนาคนทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ไปสู่การมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์ เช่น ในวัยรุ่นตอนต้น เพศหญิงจะมีวุฒิภาวะเร็วกว่าเพศชายในวัยเดียวกันทุกด้าน ถ้าบิดามารดาไม่เข้าใจจะทำให้เกิดการเปรียบเทียบว่าลูกชายมีพัฒนาการที่ไม่ดีเหมือนเด็กผู้หญิง ซึ่งอาจทำให้เกิดภาวะน้อยใจในวัยรุ่นชายได้ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางจะมีความต้องการทางเพศรุนแรงมาก แต่เนื่องจากวัยรุ่นมีพัฒนาการทางปัญญาอย่างรวดเร็ว จึงช่วยให้รู้จักปรับบุคลิกภาพให้มีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับได้

2. บรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) สังคมเป็นผู้กำหนดบรรทัดฐาน มิได้อยู่ที่บิดามารดา เพียงอย่างเดียว และเมื่อโตขึ้นบุคคลจะได้เรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน เช่น การรู้จักระวังตัวจากการถูกผู้ชายหลอกในเรื่องของความรักหรือเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชน เช่น การล่อลวงเด็กผู้หญิงไปขายบริการทางเพศ และวัฒนธรรมก็ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ เช่น การแสดงความรักต่อกันในที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเนื่องจากเป็นวัฒนธรรมของชาวตะวันตกไม่ใช่วัฒนธรรมของคนไทย

3. มาตรฐานของบิดามารดา (Parental Standard) ได้แก่ บิดา มารดา มีบทบาทสร้างมาตรฐานค่านิยมให้ลูกได้รับรู้และยึดถือเป็นหลักในการดำเนินชีวิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ เช่น สั่งสอนว่าเรียนให้จบแล้วจึงมีแฟน ผู้ชายต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ อย่าชิงสุกก่อนห่าม เป็นต้น

4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต (Previous Sexual) ซึ่งสะสมอยู่ในการรับรู้อบรมสั่งสอนให้แก่ละสังขมตลอดมา เช่น ในสังคมไทยผู้หญิงถูกสอนให้รักษานวลสงวนตัว และไม่มี

เพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การตั้งครรภก่อนสมรสเป็นเรื่องที่น่าเสียดายของครอบครัว เป็นต้น ซึ่งการที่วัยรุ่นหรือบุคคลไม่ปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนก็จะไม่ได้รับการยอมรับในสังคม

ภาพที่ 2 ระบบเพศสัมพันธ์ (Sexual System)

ที่มา: Abramson (1983)

นอกจากนี้ Abramson (1983) ได้กล่าวถึงสิ่งกระตุ้นในเรื่องเพศ (Sexual Stimulus Cues) ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะสร้างความเพียงพอให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ

Abramson ได้แบ่งสิ่งกระตุ้นทางเพศออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. เหตุการณ์ที่กระตุ้นการหลั่งของฮอร์โมนเพศ (Endocrinological Stimuli) อิทธิพลอันเนื่องมาจากฮอร์โมนเพศ

2. สถานการณ์ที่เป็นสิ่งเร้าและไม่ใช่สิ่งเร้า (Conditioned and Unconditioned Stimuli) ประกอบด้วยสิ่งกระตุ้นที่มีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ยั่วยวนการดูภาพยนตร์ การอ่านหนังสือโป๊ หรือได้รับการกระตุ้นโดยตรงจากคนรัก

3. สิ่งกระตุ้นทางด้านสรีรภาพ (Physiological Events) อิทธิพลอันเนื่องมาจากระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทอัตโนมัติ

4. ปัจจัยทางสถานการณ์แวดล้อม (Situational Parameters) เป็นอิทธิพลจากตัวแปรภายนอก หรือสิ่งแวดล้อม เช่น ยา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บรรยากาศที่เป็นใจ หรืออยู่ในกลุ่มที่มั่วสุมในเรื่องเพศ เป็นต้น

Abramson (1983) ยังได้อธิบายถึงแผนภูมิระบบเพศสัมพันธ์ (Sexual System) ไว้ว่า โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นผลจากการสะสมประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ได้แก่ วุฒิภาวะ บรรทัดฐานทางสังคม มาตรฐานของบิดามารดา และประสบการณ์ทางเพศที่ได้รับมาก่อน และก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติแห่งความประพฤติทางเพศ (Codes of conduct) ซึ่ง โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นสิ่งที่คอยควบคุม (Monitor) สิ่งกระตุ้นทางเพศทั้งหมด นั่นคือสิ่งกระตุ้นทางเพศต่าง ๆ เหล่านี้ จะกระตุ้นเร้าให้บุคคลแสดงออกทางด้านเพศเหมาะสมหรือไม่ก็ตาม พฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกมานี้ ก็จะส่งผลย้อนกลับมาเข้าสู่ระบบ กลายเป็นประสบการณ์เดิมของบุคคลผู้นั้นต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับระบบเพศสัมพันธ์ได้เสนอว่า โครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคลเป็นตัวกำหนดและควบคุมพฤติกรรมแสดงออกในเรื่องพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด อีกทั้งเป็นหลักยึดเหนี่ยวภายใต้จิตสำนึกของบุคคลและสามารถที่จะแสดงออกมาในวิถีการดำเนินชีวิต ในลักษณะของความรู้ ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศ

3. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic theory)

ในการศึกษาทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ ได้อธิบายภาวะทางเพศของมนุษย์ได้อย่างครอบคลุม ดังนี้

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ เป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลมากที่สุดทฤษฎีหนึ่งในบรรดาทฤษฎีทางจิตวิทยาทั้งหลาย ฟรอยด์เห็นว่าเพศ (Sex) เป็นแรงขับทางเพศพื้นฐานหรือพลังแห่งสัญชาตญาณ ซึ่งเรียกว่าลิบิโด (Libido) ซึ่งมาจากภาษาละติน แปลว่า แรงปรารถนา (Desire) ฟรอยด์เห็นว่าลักษณะทางเพศของมนุษย์นั้นมีตั้งแต่กำเนิดในเด็กแรกเกิดนั้น ลิบิโดจะเป็นแบบไม่มีโครงสร้าง ซึ่งเรียกว่า วิถิตารหลายรูปแบบ (Polymorphously perverse) เป็นแรงขับอย่างหนึ่งที่จะจูงใจให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมที่สำคัญในชีวิตมนุษย์และทฤษฎีของท่าน ได้อธิบายภาวะทางเพศของมนุษย์ได้อย่างครอบคลุม

จึงแบ่งโครงสร้างของจิตออกเป็น 3 ระดับตามการรับรู้ ได้แก่

1. จิตสำนึก (The conscious) เป็นส่วนของจิตที่คนเรารู้สึกนึกคิดอยู่ในแต่ละขณะ
2. จิตกอนสำนึก (The preconscious) เป็นส่วนของจิตที่โดยปกติแล้วเราไม่ได้ตระหนักถึง แต่หากใช้ความตั้งใจก็จะขึ้นมาสู่ระดับของจิตสำนึกได้ ประกอบด้วยความคิด และความทรงจำทั้งหมดที่พร้อมที่จะกลายเป็นจิตสำนึก เช่น การพยายามนึกถึงเหตุการณ์บางอย่างในอดีต เป็นต้น

3. จิตไร้สำนึก (The unconscious) หรือจิตใต้สำนึก (The subconscious) เป็นส่วนของจิตใจที่อยู่ส่วนลึกและไม่ขึ้นมาถึงระดับจิตสำนึกในสภาพตามปกติ แต่อาจแสดงออกมาทางความฝัน หรือการแสดงอาการต่างๆ ของผู้ป่วยที่แตกต่างไปจากความคิดเดิม จิตไร้สำนึกประกอบด้วยความต้องการ แรงขับหรือความปรารถนาทางเพศตามธรรมชาติ หรือความปรารถนาแห่งการทำลาย เป็นต้น

แนวคิดของ فروยด์เกี่ยวกับทฤษฎีทางเพศ (Theory of Sexuality) โดยมีเนื้อหาว่า ตามมุมมองเดิมเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์นั้น ส่วนใหญ่จะหมายถึง ผู้ใหญ่ที่เป็นเพศตรงข้ามสองคน ทำการสอดใส่อวัยวะเพศหรือร่วมเพศกันทางอวัยวะเพศ แต่พฤติกรรมดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น ในความคิดของ فروยด์ ท่านเห็นว่าพฤติกรรมทางเพศอย่างอื่น เช่น การให้ความสุขทางเพศแก่ตนเอง โดยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง การมีความสุขทางเพศด้วยวิธีอื่น เช่น การใช้ปากในการร่วมเพศ การจับ ถูบ คล้ำ สัมผัส การมอง หรือการแสดงทางเพศด้วยวิธีอื่น ถึงแม้จะมีคนจำนวนมากประพฤติปฏิบัติแต่กลับไม่ได้พูดถึงหรือยอมรับว่าได้กระทำ فروยด์ได้ทำลายแนวคิดเดิมด้วยการเสนอแนวคิดที่ว่า วัตถุประสงค์ของการมีเพศสัมพันธ์นั้นมีทั้งเพื่อให้ความสุขทางสัมผัสและเพื่อการสืบเชื้อสาย และวัตถุประสงค์ทั้งสองอย่างนั้น ก็ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันเสมอไป ความสุขทางเพศนั้นสามารถหาได้จากส่วนใดก็ได้จากร่างกาย และความรู้สึกทางเพศไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำกับอวัยวะเพศเสมอไป การโอบอ้อม ปฏิโลม ด้วยการใช้ปาก สัมผัสหรืออื่น ๆ และความรู้สึกทางเพศเป็นองค์ประกอบของสัญชาตญาณทางเพศที่ปกติ ดังนั้นการกระทำดังกล่าวจึงไม่ใช่พฤติกรรมที่วิปริตอย่างที่คนอื่นเข้าใจ

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นการกระทำที่แสดงออกของการตื่นตัวของร่างกาย ความคิดและความรู้สึก เพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางอารมณ์และการตื่นตัวของร่างกาย ต่อสถานการณ์ที่ยั่วให้เกิดอารมณ์เพศ การที่บุคคลสามารถควบคุมการตอบสนองต่อการเร้าอารมณ์ทางเพศได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศด้วย ซึ่งตามระบบเพศสัมพันธ์เชื่อว่า โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นตัวที่ควบคุมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคลตามปัจจัยในด้านวุฒิภาวะ บรรทัดฐานทางสังคม มาตรฐานของบิดามารดา และจากประสบการณ์ทางเพศที่ได้รับมาก่อน ปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีส่วนในการแสดงพฤติกรรมทางเพศ

4. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

จากการทบทวนวรรณกรรมการเฝ้าระวังพฤติกรรม ที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มพนักงานชายและหญิงในสถานประกอบการ ในปี พ.ศ.2552-2556 ของกรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ในประเด็นด้านประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในรอบปีที่ผ่านมา พบว่า

4.1 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ในรอบ 5 ปีที่ของพนักงานพบว่า พนักงานชายในสถานประกอบการมีประวัติเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วอยู่ระหว่างร้อยละ 83-92 ส่วนพนักงานหญิงมีประวัติการเคยมีเพศสัมพันธ์อยู่ระหว่างร้อยละ 83-85

อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในรอบการเฝ้าระวังที่ผ่านมา พบว่าพนักงานชายในสถานประกอบการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 18.2 ปี น้อยกว่าพนักงานหญิงในสถานประกอบการซึ่งมีอายุเฉลี่ยในการมีเพศสัมพันธ์ 20.4 ปี เมื่อพิจารณาพนักงานชายและหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี เมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอยู่ที่ร้อยละ 7.9 และ 1.3 ตามลำดับ

4.2 พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในรอบปีที่ผ่านมา

จากการคาดประมาณของโครงการโรคเอดส์แห่งสหประชาชาติ ระบุว่าใน พ.ศ.2555 จะมีผู้ติดเชื้อเอดส์ประมาณ 34 ล้านคน เป็นผู้ใหญ่อายุประมาณ 33.7 ล้านคน ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงวัยแรงงาน มีอายุระหว่าง 25-39 ปี ร้อยละ 61.2 มีอาชีพรับจ้างร้อยละ 45.5 และติดเชื้อเอชไอวีจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่สวมถุงยางอนามัย พบว่าพนักงานชายในสถานประกอบการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 18.2 ปี น้อยกว่าพนักงานหญิงในสถานประกอบการซึ่งมีอายุเฉลี่ยในการมีเพศสัมพันธ์ 20.4 ปี มีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกไม่ถึงร้อยละ 50 โดยพนักงานหญิงในสถานประกอบการมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกน้อยกว่าพนักงานชาย (สำนักระบาดวิทยา, 2557)

การมีเพศสัมพันธ์ในรอบปีที่ผ่านมา พบว่าพนักงานชายในสถานประกอบการส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นในปีที่ผ่านมาสูงที่สุด โดยในปีพ.ศ.2556 พนักงานชายในสถานประกอบการมีเพศสัมพันธ์แฟนหรือคู่อายุร้อยละ 85.9 มีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นร้อยละ 21.7 มีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการทางเพศหญิงร้อยละ 13.3 และมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายร้อยละ 5.9 โดยแนวโน้มของการมีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการทางเพศหญิงและหญิงอื่นเพิ่มขึ้นและมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมีแนวโน้มค่อนข้างคงที่

สำหรับพนักงานหญิงในสถานประกอบการ พบว่าในรอบปีที่ผ่านมาเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นมีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 4.9 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 3.2 ในปี พ.ศ. 2556

สรุปได้ว่าจากการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี ในรอบ 5 ปีระหว่างปี พ.ศ.2552-2556 พบว่า อายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของพนักงานชายในสถานประกอบการค่อนข้างคงที่ อายุเฉลี่ย 18-20 ปี ซึ่งเป็นแนวโน้มที่ดีเนื่องจากเมื่ออายุมากขึ้นความพร้อมในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางด้านร่างกาย จิตใจด้านนี้ความรับผิดชอบ ก็จะมีสูงขึ้นตามและชะลอ

การมีเพศสัมพันธ์ออกไป ซึ่งจะทำให้โอกาสรับเชื้อเอชไอวีน้อยลง โดยที่มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในแต่ละปีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและเริ่มลดลงในปี พ.ศ.2556 ส่วนพนักงานหญิงในสถานประกอบการมีอายุเฉลี่ยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกก่อนข้างคงที่ อายุเฉลี่ย 20 ปี การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่ไม่ถึงร้อยละ 50 เช่นเดียวกับพนักงานชายในสถานประกอบการ ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องรณรงค์อย่างต่อเนื่องต่อไป

การมีเพศสัมพันธ์ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมาของพนักงานชายกับพนักงานบริการทางเพศหญิงและหญิงอื่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นใน 3 ปีตั้งแต่ปี พ.ศ.2552-2554 และลดลงในปี พ.ศ.2555 โดยที่มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการหญิงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ตั้งแต่ปี พ.ศ.2553-2556 อาจเนื่องมาจากมีความรู้ความตระหนักในการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีมากขึ้น รวมถึงหน่วยงานด้านสาธารณสุขมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ผ่านหลากหลายช่องทาง ทั้งสื่อสาธารณะ อินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ในปี พ.ศ.2556 พบว่าการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานชายในสถานประกอบการกับกลุ่มหญิงขายบริการ กลุ่มหญิงอื่น และกลุ่มผู้ชายเพิ่มขึ้น ทั้งในการมีเพศสัมพันธ์ช่วง 12 เดือนที่ผ่านมาและการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุด ยกเว้นการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับชายอื่นลดลงกว่าปีที่ผ่านมา

สำหรับพนักงานหญิงในสถานประกอบการมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นในรอบปีที่ผ่านมา น้อยกว่า ร้อยละ 10 มาโดยตลอด ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา พบว่า อัตราการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มนี้ต่ำกว่าร้อยละ 30 แต่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยในปี พ.ศ.2556 สาเหตุอาจเกิดจากผู้หญิงจะมีอำนาจการต่อรองในการใช้ถุงยางอนามัยน้อยกว่าผู้ชายและให้ความใส่ใจในคู่นอนของตนเองการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับคู่นอนประเภทต่าง ๆ พนักงานชายในสถานประกอบการมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่าพนักงานหญิงในสถานประกอบการ ซึ่งเป็นการยืนยันถึงอำนาจการต่อรองที่แตกต่างระหว่างเพศชายกับเพศหญิงเป็นข้อมูลอย่างหนึ่งในการหาแนวทางในการแก้ปัญหา โดยเฉพาะการเสริมพลังอำนาจในการต่อรองให้กับเพศหญิง

พนักงานชายและหญิงในสถานประกอบการ มีอาการผิดปกติจากการร่วมเพศ คล้ายคลึงกัน เช่น ปัสสาวะแสบขัด มีหนองไหลผิดปกติไหลออกจากอวัยวะเพศ และมีแผลที่อวัยวะเพศ สะท้อนถึงปัญหาของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่ได้ลดลง และการที่มีอาการผิดปกติจากการร่วมเพศ แสดงถึงโอกาส และความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีด้วยเช่นกันการรักษาเมื่อมีอาการผิดปกติจากการร่วมเพศ มีบางส่วนที่ซื้อยากินเอง อาจเนื่องจากทัศนคติเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องน่าอายน่ารังเกียจในสังคมไทยที่จะเข้าไปรับการดูแลรักษาที่ถูกต้องกับแพทย์

จากสถานการณ์แรงงานในจังหวัดชลบุรี โดยมีกลุ่มแรงงานที่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรม จำนวน 130,468 คน จากรายงานการเฝ้าระวังโรคของ กลุ่มงานระบาดวิทยา

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดชลบุรี ในปี พ.ศ.2555 พบว่า กลุ่มพนักงานในสถานประกอบการในพื้นที่อำเภอบางละมุง ป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จำนวน 18,315 คน กลุ่มอายุที่พบผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงสุดคือ อายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.9 อาชีพที่พบผู้ป่วยมากที่สุดคือ อาชีพรับจ้าง กรรมกร ผู้ใช้แรงงาน คิดเป็นร้อยละ 46.51 โดยเกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง การไม่สวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

จากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มพนักงานที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าพนักงานป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นจำนวนมาก โดยเกิดจากการมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม และไม่สวมถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ สาเหตุอาจเกิดจากผู้หญิงมีอำนาจการต่อรองในการใช้ถุงยางอนามัยน้อยกว่าผู้ชาย และให้ความไว้วางใจตนเอง ซึ่งเป็นการยืนยันอำนาจการต่อรองที่แตกต่างระหว่างเพศชายกับเพศหญิง เป็นข้อมูลอย่างหนึ่งในการหาแนวทางในการแก้ไข โดยเฉพาะการเสริมพลังอำนาจต่อรองให้กับเพศหญิง

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ ปัจจัยนำ ประกอบด้วย ลักษณะความมั่นคงของงาน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ปัจจัยเอื้อ ประกอบด้วย การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และปัจจัยเสริม ประกอบด้วย การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ดังนี้

1. ปัจจัยนำ เป็นปัจจัยที่เป็นพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจ ในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนั้น ๆ ประกอบด้วย ลักษณะความมั่นคงของงาน และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ อธิบายพอสังเขปดังนี้

1.1 ลักษณะความมั่นคงของงาน ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี 2 ปัจจัยของ Herberg Frederick ได้แก่ ปัจจัยค่าจูน และ ปัจจัยจูงใจ มาอธิบายพอสังเขป ดังนี้

1.1.1 ทฤษฎี 2 ปัจจัย Herberg Frederick กล่าวถึงทฤษฎี 2 ปัจจัยเป็นแนวคิดที่ว่า มีปัจจัย 2 อย่างที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน

1.1.1.1 ปัจจัยค่าจูน (Hygiene Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งส่งผลให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงานมี 7 ประการคือ

1.1.1.1.1 เงินเดือน (Salary) หมายถึง เงินเดือนและการเลื่อนขั้นเงินเดือน ของในแต่ละกลุ่มหน่วยงาน ซึ่งทำให้เกิดความพึงพอใจของคนงาน

1.1.1.1.2 ความมั่นคงในการทำงาน (Job security) หมายถึง ความรู้สึกของคนงานที่มีต่อความมั่นคงในงานและความยั่งยืนของอาชีพหรือความมั่นคงขององค์กร

1.1.1.1.3 เงื่อนไขและสภาพของงาน (Work conditions) หมายถึง สภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานที่ทำงาน เช่น อากาศ แสง เสียง

1.1.1.1.4 สถานะของอาชีพ (Status) หมายถึง อาชีพที่เป็นที่ยอมรับของ สังคม มีเกียรติและศักดิ์ศรีในสังคม

1.1.1.1.5 นโยบายและการบริหาร (Company procedures) หมายถึง แนวทางการจัดการการบริหารงานและการติดต่อสื่อสารในองค์กร

1.1.1.1.6 คุณภาพของวิธีการปกครองและดูแลพนักงาน (Quality of technical supervision) หมายถึง ความสามารถในการดูแลบังคับบัญชาหรือความสามารถในการยุติปัญหาและให้ความเป็นธรรมกับผู้บังคับบัญชา

1.1.1.1.7 คุณภาพของระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้างานกับผู้บังคับบัญชา (Quality of interpersonal relation among peers, with superiors, and with subordinates) หมายถึง การติดต่อสื่อสารที่แสดงถึงความสัมพันธ์อันดีต่อกันและเข้าใจกันเป็นอย่างดีระหว่างหัวหน้างานและผู้บังคับบัญชา

1.1.1.2 ปัจจัยจูงใจ (Motivator Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงาน ซึ่งมีผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มี 6 ประการ

1.1.1.2.1 ความสำเร็จของงาน (Achievement) หมายถึง การทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเกิดผลสำเร็จและทำให้รู้สึกเกิดความพึงพอใจกับผลสำเร็จของงานที่เกิดขึ้น

1.1.1.2.2 การได้รับการยอมรับนับถือ (Recognition) หมายถึง การได้รับการยอมรับทั้งจากผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือจากเพื่อนร่วมงาน ซึ่งอยู่ในรูปของการแสดง การชมเชย การแสดงความยินดีเมื่อได้ปฏิบัติงานจนเกิดผลสำเร็จ

1.1.1.2.3 ความรับผิดชอบในงาน (Responsibility) หมายถึง ความพึงพอใจที่เกิดจากการได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบงานใหม่ที่สามารถรับผิดชอบงานได้อย่างเต็มที่ โดยปราศจากการติดตามและควบคุมงานที่ใกล้ชิดจากผู้บังคับบัญชา

1.1.1.2.4 ความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน (Advancement)

1.1.1.2.5 ลักษณะของงาน (The work itself) หมายถึง งานที่สามารถทำให้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นงานที่น่าสนใจที่ต้องอาศัยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีความท้าทายในผลสำเร็จ

1.1.1.2.6 โอกาสในความเจริญก้าวหน้าในอนาคต (The possibility of growth) การที่บุคคลในองค์กรได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นหรือมีโอกาสได้รับการสนับสนุนให้ได้รับการฝึกอบรมและศึกษาเพิ่มเติม

จากทฤษฎีดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ลักษณะความมั่นคงของงาน คือ ความรู้สึกของพนักงานที่มีต่อความมั่นคงของตำแหน่งและความยั่งยืนของอาชีพ หรือความมั่นคงขององค์กร การมีงานให้ปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และเป็นอาชีพที่ยอมรับของสังคม รวมไปถึงความเชื่อมั่นในชื่อเสียงของโรงงาน ของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม

1.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ “เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ” ประกอบไปด้วย ความหมายของเจตคติ องค์ประกอบของเจตคติ ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเจตคติ และเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ อธิบายได้ดังนี้

1.2.1 ความหมายของเจตคติ

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมาย “เจตคติ” มีดังนี้

เจตคติ เป็นองค์รวมของความเชื่อหลายความเชื่อที่มีเฉพาะบุคคล เฉพาะสิ่ง เฉพาะเรื่อง และเฉพาะสถานการณ์ รวมทั้งของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งเพราะเจตคติสะท้อนถึงความรู้สึกชอบไม่ชอบ เกิดจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้จากบุคคลที่อยู่ใกล้ตัว เป็นสิ่งที่บอกถึงสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล

เจตคติ คือ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจจะเป็นไปในทางสนับสนุน หรือคัดค้านก็ได้

เจตคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมทางด้านจิต ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้เป็นแรงที่จะกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อบุคคลอื่น สิ่งของหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลนั้นสร้างขึ้น หรือมีขึ้นจากการที่ได้พูดจาภิสมาคมในครอบครัวของตนและจากเพื่อนฝูง

กล่าวโดยสรุป เจตคติ หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งความเชื่อจะผลักดันให้บุคคลมีการแสดงออกไปในทางใดทางหนึ่งตามที่บุคคลนั้น ๆ มีความคิดเห็น และความเชื่อซึ่งจะเป็นไปในทางที่ดี หรือไม่ดีแล้วแต่ความรู้ ความเชื่อที่บุคคลได้รับรู้มา และเมื่อเกิดขึ้นแล้วมักจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ยาก

1.2.2 องค์ประกอบของเจตคติ

เจตคติดี้องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอยู่ 3 องค์ประกอบ คือ

1.2.2.1 องค์ประกอบทางความคิด (Cognitive component) ในชีวิตประจำวัน บุคคลได้รับรู้และสัมผัสสิ่งต่าง ๆ มากมาย บุคคลมักจะแบ่งกลุ่มของสิ่งที่ผ่านมาในชีวิตของตนเสมอ เพื่อให้เกิดความง่ายในการให้ความหมายหรือคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น โดยรวมสิ่งที่

เหมือนกันหรือคล้ายกันเข้าด้วยกัน การจัดหาหมวดหมู่จะช่วยบุคคลในด้านการรับรู้ (Perception) แต่ในทางตรงกันข้ามอาจจะทำให้บุคคลเข้าใจสิ่งแวดล้อมในทางที่ผิดได้ ถ้าบุคคลนั้นสรุปด้วยตนเอง โดยปราศจากข้อมูลที่ต้องการ

1.2.2.2 องค์ประกอบทางด้านอารมณ์ (Affective component) ได้แก่ ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เป็นด้านบวกหรือด้านลบ เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งเร้าในขั้นนี้จะเป็นเจตคติที่มีทิศทาง ซึ่งเปลี่ยนแปลงค่อนข้างยาก เช่น เห็นว่ารถยนต์เป็นของจำเป็น มีความศรัทธาต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นต้น

1.2.2.3 องค์ประกอบทางพฤติกรรม (Behavior component) ซึ่งบรรทัดฐานทางสังคมเป็นสิ่งที่กำหนดว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือผิด บรรทัดฐานทางสังคมจะมีอิทธิพลในการควบคุมการประพฤติ หรือการแสดงออกของแต่ละบุคคล

องค์ประกอบของเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบมีความสัมพันธ์กันเสมอ ด้วยเหตุที่ว่าปฏิกริยาของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งใดก็ตามจะตกอยู่ภายใต้องค์ประกอบทั้ง 3 นี้ทั้งสิ้น เช่น เจตคติต่อการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ปฏิกริยาของเราต่อการใช้ชีวิตคู่ที่อยู่ในบรรทัดฐานของวัฒนธรรมไทยนั้น ก่อนที่ชายหญิงจะอยู่ร่วมกันต้องผ่านประเพณีการยินยอมของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายและมีการแต่งงานกันก่อนสิ่งนี้เป็นปฏิกริยาด้านความคิด ความเชื่อ และเรามีแนวโน้มที่จะวิพากษ์วิจารณ์หรือตอบโต้เมื่อมีโอกาส ซึ่งจะเห็นว่าเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดมักเกิดจากผลรวมของปฏิกริยาทั้ง 3 ด้านผสมผสานกัน

1.2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดเจตคติ

เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากประสบการณ์ของบุคคล โดยแหล่งที่ก่อให้เกิดเจตคติมีมากมาย ได้แก่

1.2.3.1 ประสบการณ์ตรง (Direct experience) วิธีการหนึ่งที่เราเรียนรู้เจตคติคือ จากประสบการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเจตคตินั้น เช่น ถ้าเรามีประสบการณ์ดีจากการพบปะบุคคลนั้น ก็มักจะมีความรู้สึกชอบบุคคลนั้น ในทางตรงข้าม ถ้ามีประสบการณ์ไม่ดีจากการพบปะนั้น ก็มักจะมีแนวโน้มที่ไม่ชอบบุคคลนั้นได้ แม้ว่าจะมีประสบการณ์ที่ดีหรือไม่ดีเพียงครั้งเดียวก็ตาม หรือเจตคติที่หนักแน่นเกิดจากประสบการณ์ตรงต่อเรื่องนั้น เช่น รับประทานส้มตำปูดองแล้วท้องเสีย เขาก็จะไม่ชอบส้มตำปูดองอีกต่อไป

1.2.3.2 ครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นแหล่งหนึ่งที่มีอิทธิพลมากต่อการเกิดเจตคติเพราะเป็นแหล่งแรกและมีอิทธิพลเป็นเวลานานตั้งแต่เกิดจนโต งานวิจัยแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของผู้ปกครองกับเด็ก กล่าวคือ ยิ่งเด็กมีความสัมพันธ์แบบแนบแน่นกับผู้ปกครองมากเท่าไร เด็กย่อมจะมีเจตคติที่คล้ายคลึงกับผู้ปกครองมากเท่านั้น

1.2.3.3 โรงเรียน (School) เป็นแหล่งหล่อหลอม เจตคติต่อเรื่องต่าง ๆ มากมาย เช่นต่อการเรียนวิชาใดวิชาหนึ่ง ซึ่งอาจจะรู้สึกชอบหรือไม่ชอบก็ได้

1.2.3.4 กลุ่มเพื่อนและกลุ่มอ้างอิง (Peer & reference groups) มีอิทธิพลต่อความเชื่อความรู้สึก และการกระทำ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น

1.2.3.5 สื่อมวลชน (Mass media) ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ หนังสือรายปักษ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โทรทัศน์ ภาพยนตร์ จะมีอิทธิพลต่อสังคมปัจจุบันนี้มาก เด็กที่ดูละครที่ตัวเอกของเรื่องแต่งตัวไป นาน ๆ เข้าเด็กจะมีเจตคติทางบวกต่อการแต่งกายแบบไม่มีมิดชิดได้

1.2.3.6 วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมที่เข้มแข็งจะช่วยปกป้องวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาแทรกแซงได้ ดังนั้น จะเห็นว่าเจตคติของบุคคลจะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่มากระทบ

1.2.3.7 บทบาททางสังคม (Social Role) สังคมมีบทบาทในการควบคุมให้บุคคลมีพฤติกรรมที่เหมาะสมเป็นที่ยอมรับในสังคม

1.2.3.8 กฎหมาย (Law) กฎหมายที่มีข้อกำหนดชัดเจนจะช่วยบุคคลปรับเจตคติให้สอดคล้องกับข้อกำหนดและสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมนั้น ๆ

เจตคติของบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นสืบเนื่องจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานศึกษา ประกอบพิธีทางศาสนา หน่วยงานต่าง ๆ ฯลฯ เป็นต้น สถาบันเหล่านี้จะเป็นทั้งแหล่งที่มา และสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้เกิดเจตคติบางอย่างได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเจตคติของบุคคลนั้น เกิดขึ้นจากประสบการณ์เฉพาะตัวที่บุคคลได้รับ และอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการเกิดและการเปลี่ยนเจตคติของบุคคลเป็นอย่างมาก

1.2.4 เจตคติเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมทางเพศ

การปลูกฝังเจตคติที่ดีเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมทางเพศนับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งเพราะจะช่วยให้นักเรียนสามารถปรับตัวและปฏิบัติตนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้อย่างเหมาะสมตั้งแต่วัยรุ่น ซึ่งเป็นระยะเริ่มแรก เช่น ถ้าวัยรุ่นมีความรู้สึกที่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศควรอยู่ในขอบเขตแห่งขนบธรรมเนียมประเพณี ความประพฤติในเรื่องเพศของวัยรุ่นก็จะอยู่ในกรอบที่สังคมยอมรับ ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากวัยรุ่นมีความรู้สึกที่ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเป็นเรื่องที่ควรปล่อยไปตามความปรารถนาของแต่ละบุคคล ความประพฤติที่วัยรุ่นแสดงออกก็จะเป็นอย่างอื่นรูปแบบหนึ่ง ฉะนั้นเจตคติจึงเป็นสิ่งที่กำหนดวิถีแห่งพฤติกรรมระหว่างเพศของวัยรุ่น ชีวิตสมรส หรือชีวิตครอบครัวจะดำเนินไปในลักษณะที่ราบรื่นหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศส่วนหนึ่งด้วย

Hurlock (1964) ได้กล่าวถึง การพัฒนาเจตคติต่อเรื่องเพศนั้นมักมีอิทธิพลที่สืบเนื่องมาจากภาวะหรือเงื่อนไขหลายประการที่มนุษย์เคยได้รับสะสมมาตั้งแต่วัยเด็ก ดังเช่น

1. ลักษณะของการให้ความรู้เรื่องเพศ วัยรุ่นที่ได้รับความรู้เรื่องเพศอย่างเพียงพอ และตรงไปตรงมาจากพ่อแม่ หรือครูมักจะมีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศ การที่พ่อแม่ห้ามเด็ก หรือปิดกั้นปิดตาเด็ก ไม่ให้โอกาสรู้เรื่องเพศนั้น อาจจะนำไปสู่การมีเจตคติที่ไม่ดีได้ ที่สำคัญคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับเพศในลักษณะที่เป็นเรื่องลามกอนาจาร หรือเรื่องที่ขัดต่อศีลธรรมนั้นมักมีผลให้เด็กเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อเรื่องเพศ

2. เจตคติของบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็ก เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ฉะนั้นเจตคติที่พัฒนาขึ้นในวัยเด็ก จึงเป็นการเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นหนึ่งเดียวกับบุคคลที่เด็กรักหรือเคารพ เช่น พ่อแม่ หรือครู ฯลฯ ถ้าบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขาดังกล่าว มีเจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศ เด็กก็มีแนวโน้มที่จะเป็นเช่นนั้น

3. ประสบการณ์ในวัยเด็ก ถ้าเคยมีประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกลงในทางลบต่อเรื่องเพศมาตั้งแต่สมัยที่เป็นเด็ก พอถึงวัยรุ่นความรู้สึกเหล่านั้นอาจจะพัฒนาขึ้นเป็นเจตคติที่ไม่ดีต่อเรื่องเพศ เป็นเหตุให้เขาหลีกเลี่ยงที่จะคบค้าสมาคมกับเพศตรงข้าม หรืออาจมีพฤติกรรมในลักษณะต่อต้านสังคมทางเพศขึ้น

นอกจากภาวะหรือเงื่อนไขดังกล่าวแล้ว ยังมีปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเจตคติในเรื่องเพศอีกหลายประการ เป็นต้นว่า ผลสะท้อนจากวัฒนธรรมและแนวความคิดทางตะวันตกความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การพัฒนาการศึกษา สังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้นเจตคติทางเพศที่ดี ช่วยในการปรับตัวได้ดีต่อเพศตรงข้าม และในทางกลับกันเจตคติที่ไม่ดีทางเพศก็ทำให้การปรับตัวกับเพศตรงข้ามเป็นไปได้ด้วยความลำบาก เมื่อได้เรียนรู้เจตคติแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นทางดีหรือไม่ดี เจตคตินั้นก็จะติดตัวไปตลอดชีวิต เจตคติทางเพศของบุคคลแต่ละสังคมย่อมแตกต่างกันไป พฤติกรรมทางเพศอย่างหนึ่งอาจเป็นที่ยอมรับในสังคมหนึ่ง แต่เป็นที่ผิดปกติและน่ารังเกียจในอีกสังคมหนึ่ง นอกจากนี้ในทุกสังคมจะมีข้อจำกัดในการแสดงออกทางเพศและพบว่าการเปลี่ยนแปลงเจตคติทางเพศสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากแรงกดดันและความคาดหวังของสังคมในช่วงวัยรุ่นเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติทางเพศทั้งต่อตนเองและต่อเพศตรงข้าม

จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า เป็นความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นของพนักงานที่แสดงออกมาต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง การวางตัว การไปเที่ยวหรืออยู่ตามลำพังในที่ลับตาการสัมผัสร่างกาย โอบ กอด จูบ การมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการป้องกันการตั้งครรภ์

2. **ปัจจัยเอื้อ** เป็นทรัพยากรที่จำเป็นรวมทั้งทักษะที่จะช่วยในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน ประกอบด้วย การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ อธิบายพอสังเขป ดังนี้

2.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง

การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ แหล่งสถานบันเทิง และสถานบริการทั้งหลาย เช่น คอฟฟี่ช็อป บาร์ ในดัลลัส คาราโอเกะ เป็นสถานที่ที่บุคคลทั่วไปใช้เป็นแหล่งบริการในช่วงเวลาว่างคั่นในช่วงว่างจากการทำงานหรือเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นพฤติกรรมทางสังคม การไปเที่ยวเตร่ในสถานที่เช่นนี้ เป็นปัจจัยเสี่ยงทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม และเป็นพฤติกรรมเสี่ยงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจได้ จากการศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มผู้รับจ้างแรงงานชุมชนชนบทที่เดินทางไปทำงานนอกหมู่บ้าน ทั้งที่พักนอกบ้านคั่นนอกหมู่บ้านและเดินทางกลับ ของพิมพ์ประกาย กฤติยาภิชาติกุล (2541) พบว่า ปัจจัยที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ได้แก่ การเที่ยวเตร่ในสถานบันเทิง เรียงรมย์ การดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการทางเพศ โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ค่านิยมของสังคมที่ยอมรับให้ชายมีเพศสัมพันธ์ที่อิสระ โดยขาดการควบคุมทางสังคม การมีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้นจากการรับจ้างแรงงาน สื่อสารมวลชนที่กระตุ้นความต้องการทางเพศ สถานบริการที่มีอยู่จำนวนมาก และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตไปสู่วัฒนธรรมสังคมใหม่อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจและสังคม

จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเข้าถึงสถานบันเทิงดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า การเข้าถึงสถานบันเทิง หมายถึงการที่พนักงานสามารถที่จะเที่ยวในสถานที่บันเทิง เช่น ผับบาร์ ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ อาบอบนวด เป็นต้น

2.2 การเข้าถึงถุงยางอนามัย

การเข้าถึงถุงยางอนามัยเป็นปัจจัยที่สำคัญ ที่จะทำให้คนเลือกปฏิบัติที่จะสวมถุงยางอนามัยหรือไม่สวมถุงยางอนามัย เพราะถ้าถุงยางอนามัยมีราคาแพง และหายาก ก็อาจเป็นสาเหตุของการล้มเหลวในการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ถุงยางอนามัย เป็นอุปกรณ์คุมกำเนิด ที่นิยมใช้กันมากที่สุดในขณะร่วมเพศ ทำด้วยวัสดุจากยางพารา หรือ โพลียูรีเทน โดยมีทั้งแบบสำหรับผู้ชายและผู้หญิง ส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายใช้โดยใช่ สวมครอบอวัยวะเพศชายที่กำลังแข็งตัวในขณะร่วมเพศ โดยเมื่อฝ่ายชายหลั่งน้ำอสุจิแล้ว น้ำอสุจิจะถูกเก็บไว้ในถุงยางอนามัย ช่วยป้องกันการตั้งครรภ์ และยังช่วยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เช่น ซิฟิลิส หนองใน และ เอชไอวีได้ด้วย

ถุงยางอนามัยสมัยใหม่ส่วนมากผลิตจากยางพารา แต่ก็ยังมีบ้างที่ผลิตจากวัสดุอื่น เช่น โพลียูรีเทน หรือลามีของลูกแกะ ถุงยางอนามัยสำหรับสตรีมักจะผลิตจากโพลียูรีเทน ถุงยางอนามัยสำหรับชายเป็นอุปกรณ์คุมกำเนิดที่ราคาไม่แพง ใช้งานง่าย ผลข้างเคียงน้อย และใช้ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ถ้าใช้ถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องและใช้ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์จะทำให้มีโอกาสตั้งครรภ์ได้เพียง 2% ต่อปี

มีหลักฐานการใช้ถุงยางอนามัยครั้งแรกสุดในประวัติศาสตร์ อย่างน้อยเมื่อ 400 ปีที่แล้ว การใช้ถุงยางอนามัยเป็นวิธีการคุมกำเนิดที่ได้รับความนิยมสูงสุดตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีอีกแง่มุมหนึ่งที่เป็นปัญหา เช่น การทิ้งถุงยางอนามัยอย่างไม่เหมาะสมทำให้เกิดปัญหาจากขยะและศาสนจักร โรมันคาทอลิกก็ต่อต้านการใช้ถุงยางอนามัยด้วย (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2557)

ปัจจุบันแนวโน้มของผู้ติดเชื้อโรคทางเพศสัมพันธ์ในประเทศไทยลดลง เพราะมีการใช้ถุงยางอนามัยมากขึ้น แต่ต้องยอมรับว่าระยะหลังการรณรงค์ป้องกันเริ่มชะลอตัวไม่มากเหมือนแต่ก่อน ทำให้บางโรคที่เคยมควบคุมได้เหมือนจะย้อนมากลับอีกครั้ง เช่น กามโรคที่ตรวจพบในกลุ่มแรงงานต่างด้าวมากขึ้น

ขณะที่โรคเอดส์พบว่า กลุ่มเสี่ยงที่เป็นสถานบริการอาบอบนวด โดยเฉพาะหญิงบริการและผู้ใช้บริการ ต่างให้ความสำคัญกับถุงยางอนามัยมากถึง 90 เปอร์เซ็นต์ ทำให้จำนวนผู้ติดเชื้อเอดส์จากกลุ่มนี้ลดลงอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามกลุ่มที่น่าเป็นห่วงกลับกลายเป็นกลุ่มชายรักรักชาย และกลุ่มวัยรุ่นที่นิยมจับคู่กันเอง

โดยมีข้อมูลว่าทั้งสองกลุ่มนี้กว่า 50 เปอร์เซ็นต์ไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัย ทำให้จำนวนผู้ติดเชื้อเอดส์และการท้องไม่พร้อมเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสาเหตุการไม่ใช้ถุงยางอนามัย น่าจะมาจากการไม่เห็นความสำคัญ หรือคิดว่าคู่นอนของตัวเองสะอาด หรืออาจมีความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับการป้องกัน เช่น การซื้อยาคุมกำเนิดมากินเอง การใช้วิธีหลังข้างนอก หรือใช้วิธีการนับวันของการมีประจำเดือน ซึ่งวิธีเหล่านี้ไม่ปลอดภัยและเสี่ยงต่อการติดเชื้อได้ง่าย (วิวัฒน์ โรจนพิทยากร, 2557)

หลายคนไม่รู้ว่าถุงยางอนามัยที่แจกฟรีหรือที่อยู่ในตู้ขายอัตโนมัติ นั้น มีคุณภาพเท่าเทียมกับถุงยางอนามัยที่วางขายตามร้านสะดวกซื้อ เพราะผู้ผลิตถุงยางจะใช้เครื่องผลิตตัวเดียวกัน ถุงยางที่ผลิตจึงออกมาจากเบ้าหลอมเดียวกัน เพียงแต่ถุงยางอนามัยแบบที่ต้องซื้อนั้นจะมีกล่องห่อหุ้มคุณภาพดีกว่าเท่านั้น แต่ยืนยันได้ว่าคุณภาพเหมือนกันทุกประการ

ส่วนการติดตั้งตู้แจกถุงยางอนามัยไว้ตามโรงงานหรือสถานประกอบการนั้น เป็นเรื่องที่ได้ซึ่งในต่างประเทศก็มีบริการถุงยางอนามัยไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่นกัน เพราะเขามองเป็นเรื่องของสุขภาพอนามัย อย่างไรก็ตามการแจกฟรีหรือคิดราคาด้วยนั้น ขึ้นอยู่กับความ

เหมาะสม แต่คงต้องคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายที่อาจไม่มีเงินซื้อ ดังนั้นถ้าจะคิดราคาก็ต้องดูให้เหมาะสมด้วย

วิวัฒน์ โรจนพิทยากร (2557) ได้กล่าวว่า เราต้องปรับภาพลักษณ์ของถุงยางอนามัย ดังนี้

1. ให้รับรู้กันทั่วไปว่า ถุงยางอนามัยเป็นเครื่องมือที่ให้ผลดีในการป้องกันปัญหาสุขภาพ สามารถป้องกันได้หลายโรคในคราวเดียวทั้งโรคเอดส์ กามโรค มะเร็งปากมดลูกและป้องกันการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์
2. ให้รู้ว่าถุงยางอนามัยเป็นเครื่องมือสากลในการเสริมสร้างสุขภาพ
3. ถุงยางอนามัยเป็นอุปกรณ์ที่แสดงถึงความรับผิดชอบในการมีเพศสัมพันธ์
4. การใช้ถุงยางอนามัยเป็นเรื่องของความทันสมัย และสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้

สาเหตุของการล้มเหลวในการใช้ถุงยางอนามัย อธิบายพอสังเขปได้ดังนี้

1. การใช้ถุงยางอนามัยไม่สม่ำเสมอ นับเป็นสาเหตุสำคัญในการคุมกำเนิด ซึ่งอาจมาจากความไม่ร่วมมือของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หรือใช้ถุงยางอนามัยสลับกับการนับวัน หรือหลังภยันอน
2. การใช้ถุงยางอนามัยไม่ถูกวิธี เช่น คลื่นอกทั้งหมดก่อนสวมใส่ การใส่ผิดด้าน การใส่ที่ไม่เว้นส่วนดิ่งไว้ (คือดิ่งมาจนสุดไม่เหลือดิ่ง) ไม่ไล่อากาศออกจากดิ่งกระเปาะ ถูกเล็บหรือของมีคมการนำกลับมาใช้ใหม่หลังจากที่ใช้ไปพักหนึ่งแล้วถอดออก การไม่จับขอบตอนสอดนสอด การใช้สารหล่อลื่นที่ไม่เหมาะสม หลังแล้วแช่ขนานจนนกเขาหลับ การใช้ไม่ถูกวิธีเหล่านี้นำมาซึ่งการแตก รั่ว เลื่อนหลุดของถุงยางอนามัย หรือการการปนเปื้อนของน้ำอสุจิบริเวณช่องคลอด
3. การแตกของถุงยางอนามัย แม้ได้ระมัดระวังอย่างดีแล้ว อาจเกิดจากใช้ไม่ถูกวิธี พฤติกรรมทางเพศ ที่ไม่เหมาะสม เช่น ร่วมเพศอย่างเมามันรุนแรง ยาวนาน หรือมีการเสียดสีอย่างมาก หรือช่องคลอดที่แห้งยังไม่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ หรือช่องคลอดแห้งในสตรีวัยทอง การใช้สารหล่อลื่นที่ไม่เหมาะสม ใช้ขนาดของถุงยางอนามัยไม่เหมาะสมคุณภาพของถุงยางอนามัยไม่ดี ปกติถุงยางอนามัยที่มีจำหน่ายในตลาดเมืองไทย เขาก็ผลิตดี ได้มาตรฐาน ISO กันทั้งนั้น มีอายุเก็บไว้ได้นานถึง 5 ปี นับแต่วันที่ผลิตถ้าเก็บไว้อย่างถูกต้องและเหมาะสม แต่ที่คุณภาพมันแย่มากก็มักเกิดขึ้นหลังจากผลิตออกมาแล้วทั้งสิ้น เช่น เก็บไว้แล้ว โคนแสงแดด หรือ โคนแสงนีออนนาน ๆ ความร้อน ความชื้น โอโซน ความเค็มของอากาศชายทะเล ล้วนเป็นเหตุให้ถุงยางอนามัยเสื่อมคุณภาพก่อนหมดอายุได้ทั้งสิ้น แต่ที่ร้ายที่สุดก็คือการที่ชอบพกถุงยางอนามัยไว้ในกระเป๋าเงิน แค่นี้ก็เสี่ยงที่หมดสภาพไม่เหมาะสมแก่การใช้งาน

4. การเลื่อนหลุดของถุงยางอนามัยเนื่องจากเลือกขนาดถุงยางอนามัยไม่เหมาะสม ทำให้หลวม และหลุดได้ง่าย

กระทรวงสาธารณสุขจึงได้บูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำ "ยุทธศาสตร์ถุงยางอนามัยแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พ.ศ.2558-2562" เพื่อส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยให้กว้างขวาง ทั้งในบุรุษและสตรี รวมทั้งการใช้สารหล่อลื่น ให้เป็นวิถีชีวิตโดยปกติของประชาชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์ที่ไม่ถึงประสงค์ ซึ่งปัญหาเหล่านี้สามารถป้องกันได้ด้วยการใช้ถุงยางอนามัย

สำหรับยุทธศาสตร์ที่จัดทำขึ้นนั้นมีทั้งหมด 5 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมความยอมรับและลดอคติเกี่ยวกับถุงยางอนามัย และสารหล่อลื่น

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมการเข้าถึงและการใช้ถุงยางอนามัยและสารหล่อลื่น

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาระบบการบริหารจัดการและการควบคุมคุณภาพถุงยางอนามัย

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การติดตามและประเมินผลการดำเนินงานส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย

จากการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี ในรอบ 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ.2552-2556 เปรียบเทียบประวัติการมีเพศสัมพันธ์ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาพบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในแต่ละปีมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยไม่ถึงร้อยละ 50 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 2 กลุ่ม พบว่ากลุ่มพนักงานหญิงในสถานประกอบการมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยกว่าพนักงานชายในสถานประกอบการ แต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือจากร้อยละ 13.3 ในปีพ.ศ.2538 เป็นร้อยละ 29.5 ในปี พ.ศ.2556 ส่วนอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในพนักงานชายในสถานประกอบการมีแนวโน้มค่อนข้างคงที่

สำหรับการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคู่นอนประเภทต่าง ๆ ในรอบปีที่ผ่านมา พบว่าพนักงานชายในสถานประกอบการมีแนวโน้มการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับพนักงานบริการทางเพศหญิงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากร้อยละ 69.7 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 75 ในปี พ.ศ.2556 เช่นเดียวกับการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคู่อื่นจากร้อยละ 43.9 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 56.1 ในปี พ.ศ.2556 แต่การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับกลุ่มผู้ชายด้วยกันมีแนวโน้มไม่คงที่ จากร้อยละ 40 ในปี พ.ศ.2552 เพิ่มขึ้นร้อยละ 51.2 ในปี พ.ศ.2554 และลดลงเหลือร้อยละ 36.67 ในปี พ.ศ.2556 เมื่อเปรียบเทียบการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ของพนักงานชายในสถานประกอบการ

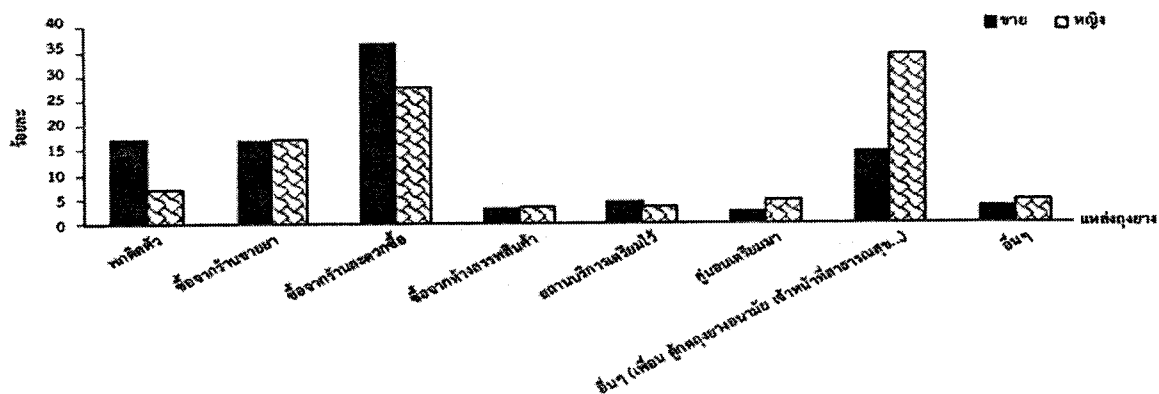
กิจการ ระหว่างหญิงอื่นกับพนักงานบริการทางเพศหญิง พบว่าพนักงานชายในสถานประกอบกิจการ ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นน้อยกว่ากับพนักงานบริการหญิง

สำหรับพนักงานหญิงในสถานประกอบกิจการ พบว่าในรอบปีที่ผ่านมาเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่นมีแนวโน้มลดลง จากร้อยละ 4.9 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 3.2 ในปี พ.ศ.2556 โดยมีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ.2552 ร้อยละ 20 เป็นร้อยละ 32.9 ในปี พ.ศ.2556 เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานหญิงในสถานประกอบกิจการกับผู้ชายอื่นในรอบปีที่ผ่านมาต่ำกว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานชายในสถานประกอบกิจการกับผู้หญิงอื่น

การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดของพนักงานชายในสถานประกอบกิจการ พบว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการหญิง มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 75.6 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 85.7 ในปี พ.ศ.2556 การใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นมีแนวโน้มไม่คงที่จากร้อยละ 60.3 ในปี พ.ศ.2552 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 75 ในปี พ.ศ.2554 และลดลงเหลือ 60 ในปี พ.ศ.2556 ส่วนการใช้ถุงยางอนามัย เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมีแนวโน้มไม่คงที่เช่นกัน โดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 50 ในปี พ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 66.7 ในปี พ.ศ.2554 แล้วลดลงเหลือร้อยละ 50 ในปี พ.ศ.2556

สำหรับพนักงานหญิงในสถานประกอบการใช้ถุงยางอนามัยครั้งล่าสุดกับผู้ชายอื่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 27.3 เป็นร้อยละ 40 ในปี พ.ศ.2556 เมื่อเปรียบเทียบอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานหญิงในสถานประกอบกิจการกับผู้ชายอื่นในรอบปีที่ผ่านมาต่ำกว่าอัตราการใช้ถุงยางอนามัยของพนักงานชายในสถานประกอบกิจการกับผู้หญิงอื่น

การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดในรอบ 12 เดือนที่ผ่านมาของพนักงานชายในสถานประกอบกิจการ พบว่า ซื้อจากร้านสะดวกซื้อมากที่สุดร้อยละ 36.6 รองลงมาคือพกติดตัว และซื้อจากร้านขายยาร้อยละ 17.2 และ 16.8 ตามลำดับ ส่วนพนักงานหญิงในสถานประกอบกิจการ พบว่าได้ถุงยางอนามัยมาจากแหล่งอื่น ๆ เช่น เพื่อน เครื่องจำหน่ายถุงยางอนามัยอัตโนมัติ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขแจกร้อยละ 34.1 รองลงมาคือ ซื้อจากร้านสะดวกซื้อ และซื้อจากร้านขายยาร้อยละ 27.7 และ 17.0 ตามลำดับ

รูปที่ 1 ร้อยละของแหล่งการใช้ดูยางอนามัยของพนักงานชายและหญิงในสถานประกอบการกิจการประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556

ภาพที่ 3 แหล่งการใช้ดูยางอนามัยของพนักงานชายและหญิงในสถานประกอบการ
ประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556

วิธีในการป้องกันการตั้งครรภ์ของพนักงานชายในสถานประกอบการ ที่มี
เพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดในรอบปีที่ผ่านมา พบว่าใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดมากที่สุดร้อยละ 36.3 รองลงมา
คือการใช้ดูยางอนามัยชาย และหลังภายนอกร้อยละ 18.4 และ 13.4

ส่วนพนักงานหญิงในสถานประกอบการ พบว่าใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดมากที่สุด
เช่นเดียวกับกับพนักงานชาย ร้อยละ 34.3 รองลงมาคือ ใช้ยาฉีดคุมกำเนิด และหลังภายนอกร้อยละ
10.7 และ 10.0

จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเข้าถึงดูยางอนามัย ผู้วิจัยสรุป
ความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า การเข้าถึงดูยางอนามัย หมายถึงการที่พนักงานสามารถที่จะ
หาดูยางอนามัยมาใช้ได้เมื่อมีความประสงค์ที่จะใช้ดูยางอนามัยคือสามารถซื้อหาได้ง่ายสะดวก
และมีราคาที่เหมาะสมจากแหล่งต่าง ๆ

2.3 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาในประเด็น สิ่งกระตุ้น
อารมณ์ทางเพศ ประกอบไปด้วย สารเสพติด แอลกอฮอล์ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
และการดูภาพยนตร์/ โทรทัศน์/ วิกิตทัศน์/ อินเทอร์เน็ต อธิบายได้ดังนี้

สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่จะสร้างความเพียงพอให้เกิดการ
แสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ อาทิ เช่น การดูภาพยนตร์ หรืออ่านหนังสือโป๊ การดื่มเครื่องดื่มที่มี
แอลกอฮอล์และการเสพสารเสพติด พฤติกรรมที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเที่ยว
สถานเริงรมณ์ การดื่มสุราหรือของมีเมา การใช้สารเสพติด การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทาง
เพศการจับมือถือแขน การกอดจูบ และการชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์ สิ่งกระตุ้นอารมณ์

ทางเพศ (เลิศลักษณ์ บุญรอด, 2543) มีดังต่อไปนี้

2.3.1 สารเสพติด การใช้สารเสพติด หมายถึง สารเคมีหรือวัตถุใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลงกับให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มีสิ่งเสพติดให้โทษผสมอยู่การจัดประเภทของสารเสพติดตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกาย จำแนกได้ 4 ประเภทคือยากดประสาท (Depressant) ยากระตุ้นประสาทสมอง (Stimulant) ยาหลอนประสาท (Hallucinogen) ยาที่ออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed)

2.3.2 แอลกอฮอล์ เป็นสารเคมีที่ผสมไปในเครื่องดื่มในปริมาณความเข้มข้นแตกต่างกันไป แล้วแต่ชนิดของเครื่องดื่ม เช่น เหล้า เบียร์ วิสกี้ บรั่นดี เมื่อดื่มน้อย ๆ มีฤทธิ์กระตุ้นร่างกาย ถ้าดื่มในปริมาณมาก ๆ จะออกฤทธิ์กดประสาท ทำให้เกิดอาการมึนเมา ทำให้ไม่สามารถบังคับตนเองได้ ผู้ที่ดื่มนาน ๆ จะเป็นอันตรายต่ออวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะตับได้แก่ การดื่มสุราหรือของมึนเมา หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสมเช่น สุรา เบียร์ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย เนื่องจากแอลกอฮอล์ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดวิจารณญาณในการตัดสินใจ รวมทั้งทำให้ไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

2.3.3 การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง การอ่านหรือดูหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเพศ หนังสือช่วยுகามารมณ์ หนังสือลามก ที่มีรูปเปลือย รูปโป๊ รูปการร่วมเพศและหนังสือที่มีการบรรยายถึงการร่วมเพศ รวมถึงหนังสือที่มีการสอดแทรกการแสดงออกทางเพศในรูปแบบต่าง ๆ เป็นการไม่ให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ถูกต้อง เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เป็นการชักจูงให้มีพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องสิ่งพิมพ์และสื่อที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ในปัจจุบันถือว่าเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชนมีอิทธิพลและบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น จะเห็นได้จากสื่อที่ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน มักเป็นสื่อที่มีลักษณะช่วยและกระตุ้นความต้องการทางเพศของวัยรุ่น เช่น วิดีโอ หนังสือภาพเปลือยหรือนิตยสารประเภทปลุกใจ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า สิ่งพิมพ์และสื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ มีส่วนกระตุ้นให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ อยากทดลองทำตามสื่อที่ได้ดู อันอาจนำมาซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

2.3.4 การดูภาพยนตร์/ โทรทัศน์/ วีดิทัศน์/ อินเทอร์เน็ตกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึงการดูภาพยนตร์/ โทรทัศน์/ วีดิทัศน์/ อินเทอร์เน็ต ที่แสดงถึงการเล้าโลม การร่วมเพศ ประเภทเอ็กซ์หรืออาร์ เป็นสื่อที่แสดงให้เห็นรู้จักเทคนิคในการทำความคิด และการแสดงแบบอย่าง ความประพฤติน่าสนใจซึ่งซึมซับโดยไม่รู้ตัว

นักวิชาการโดยทั่วไปเชื่อว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลในการจูงใจเป็นพิเศษ เนื่องจากได้เห็นและได้ยินไปพร้อมกัน จึงทำให้เร้าอารมณ์ได้ง่าย และมีอิทธิพลต่อคนไทยมากขึ้น ในปัจจุบันการคล้อยตามเป็นไปอย่างกว้างขวางรวดเร็ว และเสนอข่าวไปในทำนองเกี่ยวกับเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ล้วนเกี่ยวพันในเรื่องเพศทั้งสิ้น ผลที่ตามมาคือในระยะ 2-3 ปีมานี้ ปรากฏว่ามีอาชญากรรมทางเพศมากขึ้น จากการที่สื่อมวลชนช่วยเผยแพร่ค่านิยมและแบบแผนความประพฤติแนวใหม่ ในเรื่องการแสดงออกทางเพศ ค่านิยมความบริสุทธิ์ของผู้หญิง สำหรับบางกลุ่มมักจะมีการแสดงความรักอย่างเปิดเผย เช่น ในโรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ มักพบเห็นผู้ที่แสดงความรักอย่างอิสระ ส่วนหนึ่งของวัยรุ่นที่ไม่ได้เรียนหนังสือ และทำงานในสิ่งแวดล้อมที่ต้องใช้ชีวิตในเวลากลางคืน เช่น ผับ บาร์ ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดทางเพศขึ้น (อุษา สังข์สะอาด, 2544)

จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ผู้วิจัยสรุปความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หมายถึง สารหรือสื่อที่ไปกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การอ่านหรือดูหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดู ภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูเทปโทรทัศน์ปลุกเร้าอารมณ์

3. ปัจจัยเสริม เป็นปัจจัยที่กระตุ้นหรือเสริมแรงให้เกิดการกระทำ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มาจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสุขภาพทางเพศของพนักงาน ประกอบด้วย การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ในการศึกษาประเด็นการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ประกอบไปด้วย ความหมายของการคล้อยตาม ประเภทของการคล้อยตาม และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคล้อยตาม อธิบายได้ดังนี้

3.1.1 ความหมายของการคล้อยตาม

การคล้อยตาม (Conformity) เป็นคุณลักษณะอย่างหนึ่งทางจิตวิทยา เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองให้เข้ากับมาตรฐานหรือความเชื่อที่ยอมรับกันโดยทั่วไป หรืออาจกล่าวได้ว่าให้เข้ากับบรรทัดฐานทางสังคม อันเกิดจากอิทธิพลของกลุ่มทำให้พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมามีเหมือนหรือคล้ายกับบุคคลอื่นในกลุ่มซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบข่ายพฤติกรรมการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน โดยยึดกลุ่มเพื่อนเป็นแรงสนับสนุน เป็นแรงผลักดันทำให้

พฤติกรรมที่แสดงออกมาเหมือนหรือคล้ายกับเพื่อน จนเกิดการปฏิบัติตามกันในทิศทางเดียวกัน โดยพฤติกรรมการคล้อยตามจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศซึ่งลักษณะพฤติกรรมการคล้อยตามของบุคคลแต่ละคน มีรูปแบบแตกต่างกันไป (ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, 2545)

3.1.2 ประเภทของการคล้อยตาม

3.1.2.1 การคล้อยตามแบบยอมตาม (Compliance) เป็นการกระทำตามกลุ่ม โดยไม่เชื่อตามกลุ่ม บุคคลที่คล้อยตามแบบยอมตามจะแสดงความคิดเห็นหรือกระทำตรงข้ามกับกลุ่มทันทีที่ไม่ได้เผชิญหน้ากับกลุ่ม หรือไม่มีการกดดันของกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้อง การที่บุคคลไม่เห็นด้วยกับกลุ่มแต่แสดงถึงการคล้อยตามกลุ่มแบบยอมตามนั้น เนื่องจากบุคคลต้องการให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับเพื่อคงความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่ม และเพื่อให้กลุ่มบรรลุเป้าหมาย

3.1.2.2 การคล้อยตามแบบยอมรับ (Acceptance) เป็นการกระทำตามกลุ่มและมีความเชื่อตามกลุ่มด้วย บุคคลที่คล้อยตามแบบยอมรับจะไม่เพียงทำตามการคาดหวังของสมาชิกในกลุ่มเท่านั้น แต่จะเปลี่ยนความคิดเห็นและเหตุผล โดยส่วนตัวของกลุ่มด้วย

นอกจากนี้ ได้แบ่งประเภทของการคล้อยตามออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การคล้อยตามเนื่องจากข้อมูลต่าง ๆ (Information conformity) หมายถึง การยอมรับหรือคล้อยตามมาตรฐานต่าง ๆ หรือความเชื่อต่าง ๆ ของคนอื่น เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น มาตรฐานหรือความเชื่อต่าง ๆ ที่ยึดถือไม่จำเป็นต้องถูกต้องเสมอไป ขึ้นอยู่กับกลุ่ม การคล้อยตามประเภทนี้เป็นได้ทั้งการยอมรับและการจำยอม

2. การคล้อยตามปทัสสถาน (Normative conformity) เป็นการยอมรับหรือคล้อยตามมาตรฐานต่าง ๆ หรือความเชื่อต่าง ๆ ของคนอื่น เพื่อให้เป็นไปตามคนอื่นหรือกลุ่มคิดหรือคาดหวังเป็นการคล้อยตามเนื่องจากความกดดันทางสังคม (Social pressure) การคล้อยตามปทัสสถานเป็นการคล้อยตามเพื่อให้กลุ่มยอมรับ มักเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบการจำยอม

3. การคล้อยตามด้วยการเชื่อฟัง (Obedience) เป็นการคล้อยตามหรือยอมรับหรือปฏิบัติตามผู้ใหญ่ ผู้บังคับบัญชา คล้ายประเภทที่ 2 แต่เป็นอิทธิพลของหัวหน้าต่อเราโดยตรงดังนั้น การคล้อยตามประเภทนี้เป็นการจำยอม

ดังนั้นพฤติกรรมกรการคล้อยตามของบุคคลจึงมีหลายประเภท ขึ้นอยู่กับลักษณะและธรรมชาติของกลุ่มนั้น ๆ เช่น บางคนมีการคล้อยตามแบบยอมตาม การคล้อยตามแบบยอมรับคล้อยตามเพราะได้รับข้อมูลต่าง ๆ จากในกลุ่ม คล้อยตามตามความกดดันทางสังคม เป็นต้น

3.1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคล้อยตาม

นักจิตวิทยาสังคมได้กำหนดปัจจัยที่มีผลต่อการคล้อยตาม ดังนี้

1. กลุ่มอ้างอิง (Reference group) คนเราทุกคนไม่ว่าจะคล้อยตามคนอื่นไปหมด คนเราจะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงของเราเท่านั้น “กลุ่มอ้างอิง” หมายถึง กลุ่มที่เราคิดว่าเราเหมือนกับเขา หรือเราอยากเหมือนเขาเท่านั้น
 2. ขนาดของกลุ่ม (Group size) เรามักจะคาดการณ์ล่วงหน้าว่า คนเราจะคล้อยตามกลุ่มที่มีขนาดใหญ่มากกว่ากลุ่มที่มีขนาดเล็ก และยิ่งกลุ่มที่มีขนาดใหญ่มากขึ้นเท่าไรก็ควรจะมีอิทธิพลทำให้คนเราต้องคล้อยตามมากขึ้นเท่านั้น
 3. พันธมิตร ในขณะที่คนเราตัดสินใจว่าจะคล้อยตามดีหรือไม่ และถ้าเขาได้รู้ว่ามีคนอื่นอีกอย่างน้อย 1 คน ซึ่งคิดเหมือนเขาคือไม่เหมือนกับคนในกลุ่ม เหตุการณ์ดังกล่าวจากการทดลองทางจิตวิทยา พบว่าลดลง
 4. การแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social exchange) การที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กันเราจะคิดถึงการลงทุนและผลตอบแทนจากการมีปฏิสัมพันธ์นั้นด้วย สำหรับพฤติกรรมของมนุษย์ก็คือ การได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในสังคมหรือในกลุ่มกลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุด โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน บุคคลมักยึดเอาเพื่อนเป็นแนวทางในการยึดหรือปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อน
- จากการให้ความหมายของผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ผู้วิจัยสรุปความหมายตามแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน หมายถึง การตัดสินใจคล้อยตามเพื่อนในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มมีเม้าท์ที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ การใช้ยาปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การอ่านหรือดูหนังสือโป๊หรือหนังสือปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูวิดีโอ/ ภาพยนตร์/ อินเทอร์เน็ตปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถานบันเทิง เช่น คอฟี่ ช๊อป ผับ บาร์ คาราโอเกะ การจับมือถือแขน โอบ กอด แต่ต้องสัมผัสคู่รักตามเพื่อน ซึ่งในความจริงพฤติกรรมทางเพศก็เช่นเดียวกัน ถ้ากลุ่มเพื่อนมีเจตคติเห็นด้วยกับการมีเสรีภาพทางเพศเพิ่มขึ้น บุคคลก็จะมีแนวโน้มคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ทำให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และเสรีภาพทางเพศมากขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับแบบจำลอง PRECEDE-PROCEED

ในการวิเคราะห์สาเหตุการเกิดพฤติกรรมของบุคคล มาจากปัจจัยอะไรบ้างนั้น มีแนวคิดในการวิเคราะห์อยู่ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายในตัวบุคคล (Intra Individual Causal Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดที่ว่าสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมาจากองค์ประกอบภายในบุคคล ได้แก่ ความรู้ เจตคติ ความเชื่อ ค่านิยม แรงจูงใจ หรือความตั้งใจไปพฤติกรรม เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกบุคคล (Extra Individual Causal Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดที่ว่าสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมมาจากปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ซึ่งเป็นปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและระบบโครงสร้างทางสังคม เช่น ระบบการเมือง การเศรษฐกิจ การศึกษา การศาสนา องค์ประกอบด้านประชากร และลักษณะทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยหลายปัจจัย (Multiple Causal Assumption) กลุ่มนี้มีแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุจากทั้งปัจจัยภายในบุคคล และปัจจัยภายนอกบุคคล ซึ่งจากการศึกษาของนักพฤติกรรมศาสตร์ในกลุ่มนี้ได้สรุปว่า ปัจจัยที่มีอิทธิต่อพฤติกรรมสุขภาพของบุคคลคือ

1. ความยากง่ายในการเข้าถึงบริการสาธารณสุข
2. การประเมินผลประสิทธิภาพของบริการสาธารณสุข
3. โลกทัศน์เกี่ยวกับอาการของโรค ความรุนแรงและการเสี่ยงต่อการเกิดโรค
4. องค์ประกอบทางสังคมและเครือข่ายทางสังคม
5. ความรู้
6. องค์ประกอบด้านประชาชน

โดยแนวคิดในกลุ่มที่ 3 จะนำทฤษฎี จิตวิทยาการเรียนรู้ จิตวิทยาสังคม สังคมศาสตร์ ประชากรศาสตร์ และสาขาอื่น ๆ เข้ามาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุของพฤติกรรม และพยายามหาทางแก้ปัญหาโดยการผสมผสานในวิชาชีพสาขาต่าง ๆ เข้ามาร่วมดำเนินการด้วยกัน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพ (PRECEDE Framework) ซึ่งเป็นรูปแบบการวิเคราะห์ปัจจัยภายในตัวบุคคลและภายนอกบุคคลของกรีน และคณะ (Green, et. al., 1980, p. 71) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย

PRECEDE Framework เป็นคำย่อมาจาก Predisposing , Reinforcing and Enabling Causes in Educational Diagnosis and Evaluation. เป็นกระบวนการวิเคราะห์เพื่อการวางแผนการดำเนินงานสุขภาพมีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมบุคคลมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย (Multiple Factors) ดังนั้นจะต้องมีการวิเคราะห์ถึงปัจจัยสำคัญ ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนและกำหนดกลวิธีในการดำเนินงานสุขภาพเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อไป กระบวนการวิเคราะห์ใน PRECEDE Framework เป็นการวิเคราะห์แบบย้อนกลับ โดยเริ่มจาก Outcome ที่ต้องการ หรืออีกนัยหนึ่ง คือ คุณภาพชีวิตของบุคคลที่พึงประสงค์แล้วพิจารณาถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสาเหตุที่เนื่องมาจากพฤติกรรมของบุคคล การวิเคราะห์ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ 7 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ทางสังคม (Phase 1 : Social Diagnosis)

เป็นการพิจารณาและวิเคราะห์ “คุณภาพชีวิต” ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนแรกของการวิเคราะห์ โดยการประเมิน สิ่งที่เกี่ยวข้องหรือตัวกำหนดคุณภาพชีวิตของประชากรกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ เช่น ผู้ป่วย นักเรียน กลุ่มคนวัยทำงาน ผู้ใช้แรงงาน หรือผู้บริโภค สิ่งที่เหมาะสมได้จะเป็นเครื่องชี้วัดและเป็นตัวกำหนดระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนกลุ่มเป้าหมายนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ทางระบาดวิทยา (Phase 2 : Epidemiological Diagnosis)

เป็นการวิเคราะห์ว่ามีปัญหาสุขภาพที่สำคัญอะไรบ้าง ซึ่งปัญหาสุขภาพเหล่านี้ จะเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาสังคม หรือได้รับผลกระทบจากปัญหาสังคม ในขณะที่เดียวกันปัญหาสุขภาพก็มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตเช่นกัน ข้อมูลทางระบาดวิทยา จะชี้ให้เห็นถึงการเจ็บป่วย การเกิดโรค และภาวะสุขภาพ ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการเจ็บป่วย และเกิดการกระจายของโรค การวิเคราะห์ทางระบาดวิทยาจะช่วยให้สามารถจัดเรียงลำดับความสำคัญของปัญหา เพื่อประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินงานสุขภาพได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ทางพฤติกรรม (Phase 3 : Behavioral Diagnosis)

จากปัจจัยปัญหาด้านสุขภาพอนามัยที่ได้ในขั้นตอนที่ 1-2 จะนำมาวิเคราะห์ต่อเพื่อหาสาเหตุที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นสาเหตุอันเนื่องมาจากพฤติกรรมของบุคคลและสาเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม เช่น สาเหตุจากพันธุกรรมหรือสภาวะเศรษฐกิจ เป็นต้น โดยกระบวนการสุขภาพจะให้ความสนใจประเด็นที่เป็นสาเหตุอันเนื่องมาจากพฤติกรรมของบุคคลเป็นสำคัญ

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ทางการศึกษา (Phase 4 : Educational Diagnosis)

ในขั้นตอนนี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพทั้งที่เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนสุขภาพ โดยขั้นตอนนี้จะแบ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม

ปัจจัยนำ (Predisposing Factors) หมายถึง ปัจจัยที่เป็นพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจ ในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล หรือในอีกด้านหนึ่งปัจจัยนี้จะเป็นความพอใจ (Preference) ของบุคคล ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ในการเรียนรู้ (Education Experience) ความพอใจนี้อาจมีผลทั้งในทางสนับสนุนหรือยับยั้งการแสดงพฤติกรรม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ปัจจัยซึ่งประกอบประกอบของ ปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้ ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม การรับรู้ นอกจากนี้ยังรวมไปถึงสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจ (Socio-Economic Status) และอายุ เพศ ระดับการศึกษา ขนาดของครอบครัว ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะมีผลต่อการวางแผนโครงการทางสุขภาพด้วย

ความรู้ เป็นปัจจัยนำที่สำคัญ ที่จะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม แต่การเพิ่มความรู้ไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสมอไป ถึงแม้ความรู้จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและความรู้เป็น

สิ่งจำเป็นที่จะก่อให้เกิดการแสดงพฤติกรรม แต่ความรู้อย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพได้ จะต้องมียังปัจจัยอื่น ๆ ประกอบด้วย

การรับรู้ หมายถึง การที่ร่างกายรับสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ผ่านมาทางประสาทสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วตอบสนองเอาสิ่งเร้านั้นออกมา เป็นลักษณะของจิตที่เกิดขึ้นจากการผสมกันระหว่างพวกประสาทสัมผัสชนิดต่าง ๆ และความคิด ร่วมกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ การรับรู้เป็นตัวแปรทางจิตสังคม ที่เชื่อว่ามีผลกระตุ้นต่อพฤติกรรมสุขภาพของบุคคล

ความเชื่อ คือ ความมั่นใจในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นปรากฏการณ์หรือวัตถุว่าสิ่งนั้น ๆ เป็นสิ่งที่ถูกต้องเป็นจริงให้ความไว้วางใจ เช่น แบบแผนความเชื่อทางสุขภาพ (Health Belief Model) ของ Becker (อ้างใน Green 1980, p. 72) ซึ่งเน้นว่าพฤติกรรมสุขภาพจะขึ้นอยู่กับความเชื่อใน 3 ด้าน คือ ความเชื่อต่อโอกาสเสี่ยงของการเป็นโรคหรือได้รับเชื้อโรค ความเชื่อเกี่ยวกับความรุนแรงของสิ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และความเชื่อเกี่ยวกับผลตอบแทนที่จะได้จากการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้อง

ค่านิยม หมายถึง การให้ความสำคัญให้ความพอใจในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งบางครั้งค่านิยมของบุคคลก็ขัดแย้งกันเอง เช่น ผู้ที่ให้ความสำคัญต่อสุขภาพแต่ขณะเดียวกันเขาก็พอใจในการสูบบุหรี่ด้วย ซึ่งความขัดแย้งของค่านิยมเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่จะวางแผนในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วย

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกที่ค่อนข้างคงที่ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล วัตถุ การกระทำ ความคิด ความรู้สึกดังกล่าวมีทั้งที่มีผลดีและผลเสียในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ปัจจัยเอื้อ (Enabling Factors) หมายถึง สิ่งที่เป็นแหล่งทรัพยากรที่จำเป็นในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ชุมชน รวมทั้ง ทักษะที่จะช่วยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ได้และความสามารถที่จะใช้แหล่งทรัพยากรต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับ ราคา ระยะเวลา เวลา ฯลฯ นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญ ก็คือ การหาได้ง่าย (Available) และความสามารถเข้าถึงได้ (Accessibility) ปัจจัยเอื้อ จึงเป็นสิ่งช่วยให้การแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ เป็นไปได้ง่ายยิ่งขึ้น

ปัจจัยเสริม (Reinforcing Factors) หมายถึง ปัจจัยที่แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติ หรือพฤติกรรมสุขภาพได้รับการสนับสนุนหรือไม่เพียงใด ลักษณะและแหล่งของปัจจัยเสริม จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับปัญหาในแต่ละเรื่อง เช่น การดำเนินงานสุขศึกษาในโรงเรียนหรือสถานศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียน ปัจจัยเสริมที่สำคัญ ได้แก่ เพื่อนนักเรียน ครู อาจารย์ หรือบุคคลในครอบครัว เป็นต้น ปัจจัยเสริม อาจเป็นการกระตุ้นเตือน การให้รางวัลที่เป็นสิ่งของ คำชมเชย การยอมรับ การเอาเป็นแบบอย่าง การลงโทษ การไม่ยอมรับการกระทำนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎระเบียบที่บังคับควบคุมให้บุคคลนั้น ๆ ปฏิบัติตามก็ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้บุคคลจะได้รับจากบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อตนเอง และอิทธิพลของบุคคลต่าง ๆ นี้ก็จะแตกต่างกันไปตามพฤติกรรม

ของบุคคลและสถานการณ์โดยอาจจะช่วยสนับสนุนหรือยับยั้งการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ก็ได้ การดำเนินงานในขั้นตอนการวิเคราะห์ทางการศึกษา จะเป็นการพิจารณาว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และ ปัจจัยเสริม นั้น มีปัจจัยเฉพาะอะไรบ้าง ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรม สุขภาพในลักษณะที่ต้องการได้ ถ้าได้มีการปรับปรุงแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เหมาะสม จัดลำดับความสำคัญของปัจจัย จัดกลุ่มปัจจัย และความยากง่ายของการเปลี่ยนแปลงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านั้น ก็จะทำให้การวางแผนในขั้นต่อไปมีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 การเลือกกลยุทธ์ทางการศึกษา (Selection of Educational Strategies)

เมื่อวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมได้แล้ว ขั้นต่อไปจะเป็นการเลือกกลยุทธ์และเทคนิคในการดำเนินงานด้านสุขศึกษามาใช้ ทั้งนี้โดยพิจารณาถึงความเหมาะสม และสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทั้ง 3 ด้านข้างต้นด้วย เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพในที่สุด นอกจากนี้ การกำหนดกลยุทธ์การดำเนินงานจะต้องคำนึงถึงการผสมผสานเทคนิคกลวิธีด้านสุขศึกษาที่หลากหลายเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ขั้นตอนที่ 6 การวิเคราะห์ทางการบริหาร (Phase 6 : Administrative Diagnosis)

ในขั้นตอนนี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินถึงปัจจัยด้านการบริหารจัดการที่จะมีผลต่อการดำเนินโครงการที่ได้วางแผนไว้ โดยปัจจัยดังกล่าวอาจมีผลทั้งในด้านบวก คือ ทำให้โครงการสำเร็จบรรลุเป้าหมาย หรือมีผลตรงข้าม คือ กลายเป็นข้อจำกัดของโครงการ ปัจจัยเหล่านี้ ได้แก่ งบประมาณ ระยะเวลา ความสามารถของผู้ดำเนินการ ตลอดจนทรัพยากรอื่น ๆ ในองค์กร ดังนั้น ในการวางแผนเพื่อดำเนินงานสุขศึกษาใด ๆ จะต้องให้ความสำคัญกับขั้นตอนนี้ไม่น้อยไปกว่าในขั้นตอนอื่น ๆ และจะต้องมีการวิเคราะห์และพิจารณาให้ครอบคลุมทุกด้านเหมือนกับการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีต่อพฤติกรรม

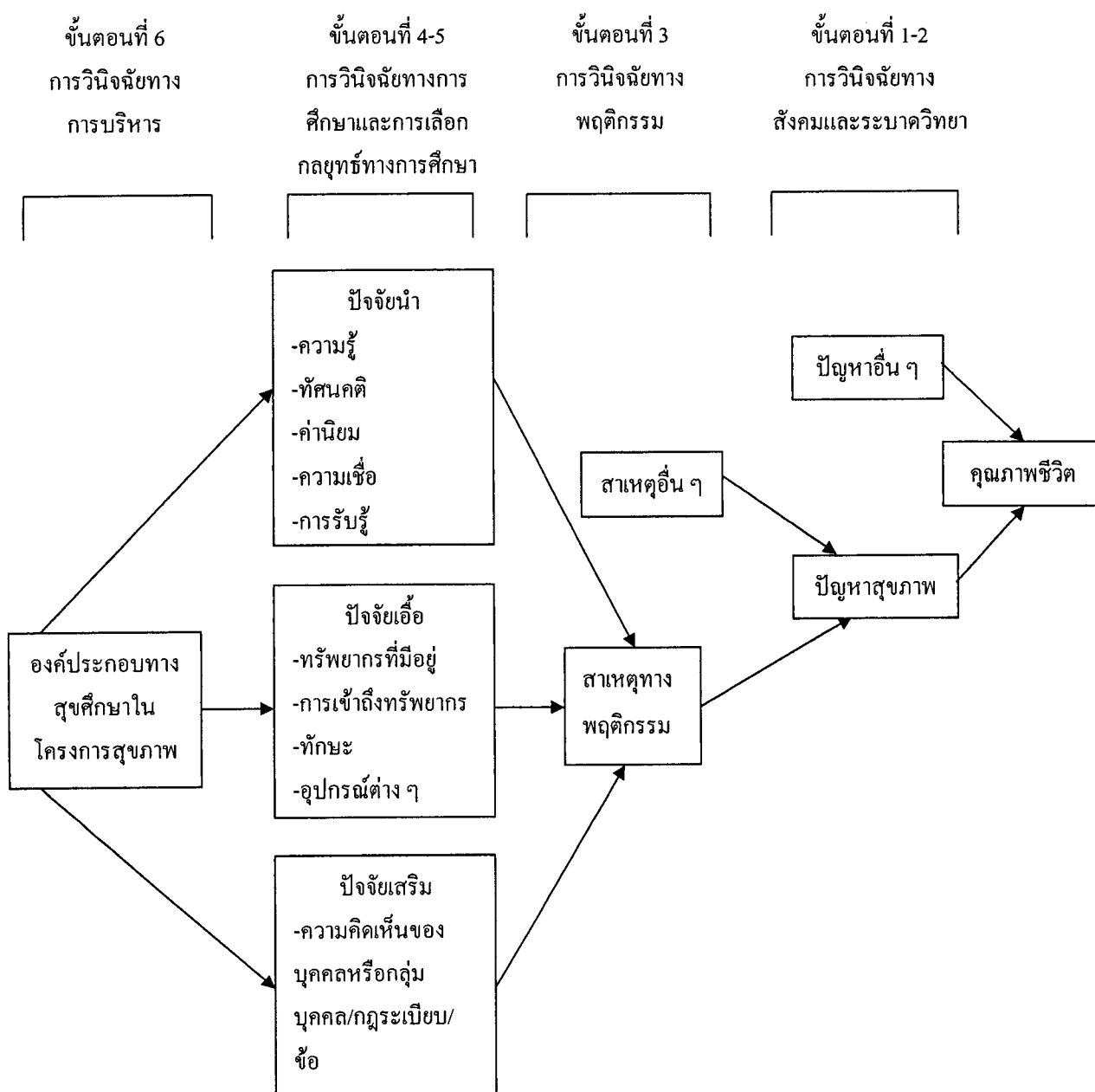
ขั้นตอนที่ 7 การประเมินผล (Phase 7 : Evaluation)

ขั้นตอนนี้ไม่มีแสดงอยู่ในแผนภูมิ แต่จะมีปรากฏอยู่ในทุกขั้นตอนของการดำเนินงาน โดยทั้งนี้ ต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการประเมิน และดัชนีชี้วัดไว้อย่างชัดเจนแล้ว การประเมินผลใน PRECEDE Framework จะประกอบด้วย การประเมินใน 3 ระดับ คือ การประเมินโครงการหรือ โปรแกรมสุขศึกษา การประเมินผลกระทบของโครงการหรือ โปรแกรมที่มีต่อปัจจัยทั้ง 3 ด้าน และท้ายสุด คือ การประเมินผลลัพธ์ของโครงการที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตของบุคคล ซึ่งการประเมินในขั้นตอนนี้จะเป็นการดำเนินงานระยะยาว

PRECEDE Framework เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แต่สำหรับในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นการศึกษาในขั้นต้นเพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งตรงกับแนวคิดในขั้นตอนที่ 4 ของ

กระบวนการ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำขั้นตอนนี้มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย โดยได้เลือกศึกษาเฉพาะบางตัวแปรในแต่ละกลุ่มปัจจัย ที่ผู้วิจัยมีความสนใจ และคาดว่าจะมีผลต่อตัวแปรตาม

กรอบแนวคิด PRECEDE PROCEED MODEL

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิด PRECEDE-PROCEED MODEL

ผู้วิจัยได้นำ กรอบแนวคิดของ PRECEDE-PROCEED มาศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็น การศึกษาในขั้นต้นเพื่อหาปัจจัยที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งตรงกับแนวคิดในขั้นตอนที่ 4 ของกระบวนการ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัย ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ เป็นปัจจัย ในตัวบุคคลที่จะเอื้ออำนวยหรือยับยั้งจิตใจของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในการเกิด พฤติกรรมทางเพศ
2. ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย และสิ่งกระตุ้น อารมณ์ทางเพศ เป็นปัจจัยที่ช่วยให้พนักงานโรงงานอุตสาหกรรม มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมทางเพศ ได้ง่ายขึ้น
3. ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของกลุ่ม สังคม ที่จะคอยส่งเสริม สนับสนุน หรือต่อต้านการมีพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรม ซึ่งจากการศึกษาข้อมูล พบว่า ทั้งปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ที่กล่าวมาข้างต้น มี ความสัมพันธ์ที่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฟอร์ด และกิตติ สุขสาธิต (Ford and Kittisusathit, 1996, p. 65) ได้ศึกษาเรื่องเพศของ วัยรุ่น: การตระหนักรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ วิถีชีวิตและที่เกี่ยวข้องความต้องการ สถานภาพ โสคของ พนักงานวัยรุ่นในโรงงานในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นวัยรุ่นหญิงชายโสคที่ทำงานใน โรงงาน อายุ 15-24 ปี ผลจากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นร้อยละ 9 อาศัยอยู่กับพ่อแม่ ร้อยละ 16อาศัยอยู่ กับญาติ ร้อยละ 29 อาศัยอยู่หอพักในโรงงาน และร้อยละ 31 อาศัยอยู่กับเพื่อนนอกโรงงาน และ การพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางเพศของวัยรุ่น

กาลมบอส (Galambos, 1998, Abstract) ได้ศึกษาในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นและวัย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผลจากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่มีอายุ 18-19 ปี ที่ไม่ได้พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่มี พฤติกรรมเสี่ยง ได้แก่ การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์โดยเปลี่ยนคู่นอนหลายคู่ และการ มีเพศสัมพันธ์โดยเสี่ยงต่อการติด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่

ซันโมลาและคนอื่น ๆ (Sunmola et al., 2006, p. 288) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศในเรื่อง ประสบการณ์การใช้ถุงยางอนามัยและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของพนักงานชายโรงงานเบียร์ที่ขาย

ถึ่นบ่อย ๆ ในไนจีเรีย กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานชายจำนวน 936 คนให้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยและประสบการณ์ทางเพศ ผลการวิจัยพบว่าร้อยละ 40 พนักงานค้มีสุราก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 47 ใช้ถุงยางอนามัยก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 62 มีเพศสัมพันธ์กับคู่อีกและ ร้อยละ 54 ต้องจ่ายเงินเพื่อการมีเพศสัมพันธ์ มีการใช้ถุงยางอนามัยในคนที่แต่งงานแล้วน้อยกว่าคนที่ เป็น โสด การใช้ถุงยางอนามัยมีความสำคัญสำหรับคนที่มองอกว่าถุงยางอนามัยสามารถป้องกัน โรคเอดส์ไ้สูงกว่คนที่ไม่เข้าใจหรือไม่สนใจที่จะป้องกัน สรุปว่าเป็นความต้องการที่จะ ประชาสัมพันธ์การใช้ถุงยางอนามัยในพนักงาน โรงงานเบียร์ที่ย้ายถึ่นบ่อย ๆ และจัด โปรแกรม โดยมีวัตถุประสงค์โครงการเพื่อให้มีการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มสูงขึ้นในอนาคดในพนักงานที่ย้ายถึ่นบ่อย ๆ ซึ่งจะมีผลมากถึ่มีการเตรียมการสำหรับพนักงานที่คิดถึ่ถึงประโยชน์ของถุงยางอนามัยในการมี เพศสัมพันธ์

งานวิจัยในประเทศไทย

กองแก้ว ย้วนบุญหลิม (2551). ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของพนักงานใน โรงงาน อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จังหวัดฉะเชิงเทราศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมทางเพศ กับ ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริม และเพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศของ พนักงาน ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้ ปัจจัยนำ ประกอบด้วยตัวแปร เพศ อายุ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง ปัจจัยเอื้อ ประกอบด้วยตัวแปร ลักษณะการพักอาศัย และปัจจัยเสริม ประกอบด้วยตัวแปร สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และศึกษาเครือข่าย เพศสัมพันธ์ของพนักงานที่มีคู่อนจำนวนมากรวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย จำนวน 439 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไค- สแควร์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และค่าการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการศึกษาพบว่า

1. พนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ จังหวัดฉะเชิงเทรา มีพฤติกรรมทาง เพศอยู่ในระดับปานกลาง
2. เพศ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมทางเพศของพนักงาน
3. ลักษณะการพักอาศัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. อายุ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

5. สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. อายุ สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมทางเพศในระดับ ร้อยละ 18.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้ศึกษาเครือข่ายเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนมีเพศสัมพันธ์แบบมีคู่นอนหลาย ๆ คน ทั้งภายใน โรงงานเดียวกันและภายนอกโรงงาน ซึ่งผลการศึกษานี้ให้เห็นความเสี่ยงต่อการเกิดโรคทางเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น โดยชัดเจน โดยเฉพาะในผู้ที่มีคู่นอนหลายคนเป็นระยะเวลานาน ๆ

มาหะมะ กาสอ และคณะ (2552). ศึกษาความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพในลูกจ้างที่ทำงานในโรงงานขนาดกลางของจังหวัดสงขลาเป็นการศึกษาเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง (Cross-sectional survey) โดยการสุ่มโรงงานแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) ในโรงงานขนาดกลางได้โรงงานทั้งสิ้น 20 โรงงาน ใช้แบบสอบถามชนิดตอบด้วยตนเอง จำนวน 1,000 คน ทำการสำรวจช่วงเดือนมิถุนายน-สิงหาคม พ.ศ.2551 อัตราการตอบกลับของแบบสอบถาม ร้อยละ 91.3 พบว่าในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 50.4 ของลูกจ้างมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยคือ ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยหรือใช้เพียงบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่ใช่คนรัก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในลูกจ้างที่ขับรถในประเทศบังคลาเทศที่พบว่าร้อยละ 69 ของลูกจ้างที่ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น เช่นเดียวกับกับการศึกษาในแรงงานของกรุงเทพมหานครที่พบว่าสัดส่วนการใช้ถุงยางอนามัยค่อนข้างต่ำแต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ.2545-2547 แนวโน้มการใช้ถุงยางอนามัยสูงขึ้นโดยพบปัจจัยการดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

ปัทมา รักเกื้อ (2553) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดพัทลุง ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง (Cross-Sectional Survey Research) นี้ โดยประยุกต์ใช้ PRECEDE Framework เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการศึกษาวิจัย กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน คัดเลือกโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และให้นักเรียนตอบด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-Square) และการทดสอบ ANOVA

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ร้อยละ 58.5 โดยมีพฤติกรรมที่ชักนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ สูงกว่าการเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ร้อยละ 31.0) และ 27.5 ตามลำดับ) ในการมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมานั้น กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

เพียงร้อยละ 47.1 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ด้านปัจจัยนำ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นที่เรียน ประเภทวิชาที่เรียน เจตคติที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และการควบคุมตนเอง ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ บุคคลที่นักเรียนพักอาศัยอยู่ด้วย การดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ การไปเที่ยวและการเข้าถึงสถานบันเทิง สถานเริงรมย์ และสถานบริการที่พักชั่วคราวอื่น ๆ การเปิดรับและการเข้าถึงสื่อที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และความสะดวกในการเข้าถึงถุงยางอนามัยจากแหล่งต่าง ๆ และปัจจัยเสริม ได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีอย่างนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาควรบังคับใช้กฎหมาย หรือกฎระเบียบต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด ทั้งการจัดระเบียบหอพัก การควบคุมการจำหน่ายสุรา และการควบคุมสถานบันเทิง รวมไปถึงความมีการตรวจบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ใช้บริการอย่างเคร่งครัด ด้านผู้ประกอบการเริ่มต้นสื่อสารเรื่องเพศกับบุตรหลานให้เร็วขึ้นตั้งแต่เด็กเข้าสู่วัยประถมศึกษา ในด้านการจัดโปรแกรมสุขศึกษาควรเน้นเรื่องการเสริมสร้างเจตคติทางเพศที่ค้ำประกันการควบคุมตนเอง และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย โดยต้องทำให้ถูกวิธีและใช้ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

ณรรจยา โก ไศยกานนท์ และลดาวัลย์ สนวนงาม (2541) ได้ศึกษาความรู้ ความเชื่อด้านสุขภาพ และพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 401 คน ซึ่งสุ่มแบบหลายขั้นตอน จากโรงงานอุตสาหกรรม 12 แห่ง ในอำเภอสามโคก ลาดหลุมแก้ว ัญบุรีและคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี โดยให้ตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ในระดับดี ร้อยละ 81.5 แต่มีแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ในระดับที่ต้องแก้ไข ถึงร้อยละ 84.8 และ 74.1 ตามลำดับ โดยพบว่ายังมีความรู้ที่ไม่ถูกต้องในเรื่องการฉีดวัคซีนโรคเอดส์สามารถป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์เป็นระยะเริ่มแรกสามารถรักษาให้หายขาดได้ สำหรับแบบแผนความเชื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ ถ้าร่างกายแข็งแรงดี ไม่จำเป็นต้องใช้ถุงยางอนามัยในการร่วมเพศกับชายหรือหญิงบริการ ส่วนพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่หยอคาราโอเกะ ดิสโก้ อาบอบนวด เป็นประจำร้อยละ 1.5 นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 31.9 ดื่มสุราก่อนมีเพศสัมพันธ์เป็นประจำร้อยละ 2.2 นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 16.0 การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการมีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 86.2 กับสาวอาบอบนวดใช้ร้อยละ 79.2 กับคูรักหรือเพื่อนร่วมงานใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 58.3 และ 41.1 ตามลำดับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อายุ อายุการทำงาน ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมสุขศึกษาประชาสัมพันธ์ในโรงงานอุตสาหกรรม ต้องคำนึงถึงปัจจัยที่มี

ความสัมพันธ์กับแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพและพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ เพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ถูกต้องทั้งแก่ตนเอง ครอบครัว และชุมชน

พิมพ์ประภา กฤติยาภิชาติกุล (2541) ได้ศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มผู้รับจ้างแรงงานชุมชนชนบทที่เดินทางไปทำงานนอกหมู่บ้าน ทั้งที่พักนอนค้างคืนนอกหมู่บ้านและเดินทางกลับ พบว่า ปัจจัยที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ ได้แก่ การเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ การดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการทางเพศ โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ค่านิยมของสังคมที่ยอมรับให้ชายมีเพศสัมพันธ์ที่อิสระ โดยขาดการควบคุมทางสังคม การมีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้นจากการรับจ้างแรงงาน สื่อสารมวลชนที่กระตุ้นความต้องการทางเพศ สถานบริการที่มีอยู่จำนวนมาก และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตไปสู่วัฒนธรรมสังคมใหม่อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจและสังคม ปัจจัยสนับสนุนในการไปใช้บริการทางเพศ ได้แก่ กลุ่มเพื่อนซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการใช้บริการทางเพศ

สรุป จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมไว้อย่างหลากหลาย โดยนำแนวคิดและทฤษฎี PRECEDE Framework การเห็นคุณค่าในตนเอง แรงสนับสนุนทางสังคม แบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพ ซึ่งทำการศึกษาแบบวิจัยเชิงสำรวจแบบภาคตัดขวาง โดยทำในประเด็นทางด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำชั้นที่ 4 วิเคราะห์ทางการศึกษา มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย โดยได้เลือกศึกษาเฉพาะบางตัวแปรในแต่ละกลุ่มปัจจัย ที่ผู้วิจัยมีความสนใจ และคาดว่าจะมีผลต่อตัวแปรตาม ซึ่งทำในกลุ่มพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Survey Research) โดยมุ่งศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED มีขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัย ดังนี้

1. รูปแบบในการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
4. จริยธรรมการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

รูปแบบการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง (Cross-Sectional Survey Research) โดยศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Method) โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ เป็นพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี มีพนักงานจำนวน 1,781 คน

เกณฑ์การคัดเลือกประชากรเข้า

1. โรงงานอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางละมุง ที่มีพนักงานตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป
2. โรงงานอุตสาหกรรมที่มีพนักงานทำงานเป็นหมุนเวียน (กะ) โดยทำงานช่วงเวลาละไม่น้อยกว่า 8 ชั่วโมง

3. พนักงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางละมุงเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป

4. สามารถอ่านและสื่อสารภาษาไทยได้

5. มีสติสัมปชัญญะดี

6. ยินดีและเต็มใจเข้าร่วมการวิจัย

จากข้อมูลของสำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข พบว่า ความชุกของผู้ป่วยโรคเอดส์ของประเทศไทย พ.ศ.2554 ร้อยละ 3.2 ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมในอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยใช้สูตรของ William G. Cochran (1977 อ้างในบุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ, 2553) โดยใช้ค่าความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนี้คือ

$$n = \frac{Z^2 P(1-p)}{d^2}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร = 1,781 คน

Z = ค่ามาตรฐานโค้งปกติที่ระดับนัยสำคัญแบบสองหาง = 1.96

p = ความชุกของผู้ป่วยเอดส์ ร้อยละ 3.2 ($p = 3.2$)

q = โอกาสที่จะไม่เกิดขึ้น $1-p$

d = ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน = 0.05

แทนค่าต่าง ๆ จากสูตรเพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง คำนวณ 334.36 ปัดเศษทศนิยม ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 334 คน แต่เพื่อป้องกันปัญหาการสูญหายจากการติดตามที่อาจส่งผลกระทบต่อผลการศึกษาครั้งนี้จึงได้มีการปรับเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะสูญหายที่ ร้อยละ 30 และคำนวณได้กลุ่มตัวอย่างเป็น จำนวน 434 คน ครบตามจำนวนที่ต้องการศึกษา จากนั้นจะทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random Sampling) ดังนี้

1. โรงงานอุตสาหกรรมในอำเภอบางละมุงที่มีพนักงานตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป และมีการทำงานแบบหมุนเวียน มีจำนวนทั้งสิ้น 2 แห่ง โดยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ โดยการกระจายในทุกโรงงานอุตสาหกรรม ผู้วิจัยจึงนำจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้มาทำการหาสัดส่วนตามโรงงานอุตสาหกรรม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

ชื่อโรงงานอุตสาหกรรม	จำนวนพนักงาน (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
A	1,575	384
B	206	50

ที่มา: สำนักอุตสาหกรรม จังหวัดชลบุรี, 2557

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ เครื่องมือการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ครอบคลุมวัตถุประสงค์ โดยการศึกษาจากเนื้อหา เอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถาม ประกอบด้วย 5 ส่วน จำนวน 64 ข้อ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป จำนวน 22 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพสมรส ระยะเวลาที่ทำงาน ลักษณะการพักอาศัย ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก จำนวนคู่นอนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ การทำแท้ง การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตรวจเลือดเพื่อหาการติดเชื้อเอชไอวี ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย การแสดงออกหรือการคาดการณ์ว่าจะกระทำของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ หรือสิ่งชักนำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรภ์

ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ ไม่เคย บางครั้ง บ่อยครั้ง ทุกครั้ง โดยให้เลือกคำตอบเพียงคำตอบเดียวมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายเชิงบวก		ข้อความที่มีความหมายเชิงลบ	
ตัวเลือก	คะแนน	ตัวเลือก	คะแนน
ไม่เคย	3	ไม่เคย	0
บางครั้ง	2	บางครั้ง	1
บ่อยครั้ง	1	บ่อยครั้ง	2
ทุกครั้ง	0	ทุกครั้ง	3

เกณฑ์การแบ่งระดับพฤติกรรมทางเพศ ดังนี้

ระดับ	ร้อยละ	คะแนน
เหมาะสม	≥ 80	≥ 26
ไม่เหมาะสม	< 79	< 25

ส่วนที่ 3 ปัจจัยนำ จำนวน 14 ข้อ ประกอบด้วย ลักษณะความมั่นคงของงาน และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ดังนี้

ลักษณะความมั่นคงของงาน จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย ความรู้สึกของพนักงานที่มีต่อความมั่นคงของตำแหน่งพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม โดยแบ่งเป็น ความมั่นคงของงาน และความไม่มั่นคงของงาน ลักษณะของเครื่องมือจะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบเติมคำในช่องว่าง

เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วย ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็นของพนักงานที่แสดงออกมาต่อสภาพการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง การวางตัว การไปเที่ยวหรืออยู่ตามลำพังในที่ลับตา การสัมผัสร่างกาย โอบ กอด จูบ การมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการป้องกันการตั้งครรภ์

ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบวัดมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยให้เลือกคำตอบเพียงคำตอบเดียว มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายเชิงบวก		ข้อความที่มีความหมายเชิงลบ	
ตัวเลือก	คะแนน	ตัวเลือก	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
เห็นด้วย	4	เห็นด้วย	2
ไม่แน่ใจ	3	ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2	ไม่เห็นด้วย	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

เกณฑ์การแบ่งระดับเจตคติพฤติกรรมทางเพศ ดังนี้

ระดับ	ร้อยละ	คะแนน
เหมาะสม	≥ 80	≥ 40
ไม่เหมาะสม	< 79	< 39

ส่วนที่ 4 ปัจจัยเอื้อ จำนวน 12 ข้อ ประกอบด้วย ทรัพยากรที่จำเป็นรวมทั้งทักษะที่จะช่วยในการแสดงพฤติกรรมทางเพศของพนักงาน ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย และสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดังนี้

การเข้าถึงสถานบันเทิง จำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย การที่พนักงานสามารถที่จะเที่ยวในสถานที่บันเทิง เช่น ผับบาร์ ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ อาบอบนวด เป็นลักษณะของเครื่องมือจะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบเติมคำในช่องว่าง

การเข้าถึงถุงยางอนามัย จำนวน 3 ข้อ ประกอบด้วย การที่พนักงานสามารถที่จะหาถุงยางอนามัยมาใช้ได้เมื่อมีความประสงค์ที่จะใช้ถุงยางอนามัย ได้แก่ สามารถซื้อหาได้ง่าย สะดวก และมีราคาที่เหมาะสม เป็นลักษณะของเครื่องมือจะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) และแบบเติมคำในช่องว่าง

สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย สารหรือสื่อที่ไปกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การอ่านหรือดูหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูเทปโทรทัศน์ปลุกเร้าอารมณ์

ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบวัดมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ ไม่เคย บางครั้ง บ่อยครั้ง ทุกครั้ง โดยให้เลือกคำตอบเพียงคำตอบเดียวมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายเชิงบวก	คะแนน	ข้อความที่มีความหมายเชิงลบ	คะแนน
ตัวเลือก		ตัวเลือก	
ไม่เคย	4	ไม่เคย	1
บางครั้ง	3	บางครั้ง	2
บ่อยครั้ง	2	บ่อยครั้ง	3
ทุกครั้ง	1	ทุกครั้ง	4

เกณฑ์การแบ่งระดับสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดังนี้

ระดับ	ร้อยละ	คะแนน
กระตุ้นมาก	≥ 80	≤ 15
กระตุ้นน้อย	< 79	> 16

ส่วนที่ 5 ปัจจัยเสริม จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย ปัจจัยที่กระตุ้นหรือเสริมแรงให้เกิดการกระทำ ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มาจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อสุขภาพทางเพศของพนักงาน ได้แก่

การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน จำนวน 5 ข้อ ประกอบด้วย การตัดสินใจคล้อยตามเพื่อนในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยที่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มมึนเมาที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ การใช้ยาปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การอ่านหรือดูหนังสือโป๊หรือหนังสือปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูวิดีโอ/ ภาพยนตร์/ อินเทอร์เน็ตปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถาน บันเทิง เช่น คอฟฟี่ ช๊อป ผับ บาร์ คาราโอเกะ การจับมือถือแขน โอบ กอด และต้องสัมผัสคู่รักตามเพื่อน

ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบวัดมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ ไม่เคย บางครั้ง บ่อยครั้ง ทุกครั้ง โดยให้เลือกคำตอบเพียงคำตอบเดียวมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายเชิงบวก		ข้อความที่มีความหมายเชิงลบ	
ตัวเลือก	คะแนน	ตัวเลือก	คะแนน
ไม่เคย	4	ไม่เคย	1
บางครั้ง	3	บางครั้ง	2
บ่อยครั้ง	2	บ่อยครั้ง	3
ทุกครั้ง	1	ทุกครั้ง	4

เกณฑ์การแบ่งระดับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ดังนี้

ระดับ	ร้อยละ	คะแนน
คล้อยตามมาก	≥ 80	≤ 15
คล้อยตามน้อย	< 79	> 16

1. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจะทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

1.1 โดยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และตรวจสอบความถูกต้อง ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Congruence): IOC โดยกำหนดให้คะแนนไว้ดังนี้

+1	หมายถึง	เห็นด้วย
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย

1.2 คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง $IOC > 0.5$ ขึ้นไป เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีคุณภาพพร้อมจัดพิมพ์

1.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่เป็นกลุ่มที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 30 คน

1.4 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นในแต่ละด้านดังนี้

1.4.1 พฤติกรรมทางเพศ	มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.741
1.4.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.718
1.4.3 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.869
1.4.4 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.904

1.5 นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้แล้วมาตรวจแก้ไข ปรับปรุงให้สมบูรณ์แล้วนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

จริยธรรมการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ดำเนินการเสนอขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัย ต่อคณะกรรมการจริยธรรมวิจัย มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2558 โดยผู้วิจัยจะทำหนังสือขออนุญาตเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างการวิจัย โดยกลุ่มตัวอย่างที่ยินดีสมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัยจะเซ็นหนังสือยินยอม ยินดี และสมัครใจเข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัย หลังจากทำความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ ลักษณะการเก็บข้อมูล และลักษณะการเข้าร่วมการศึกษาวินิจฉัยอย่างชัดเจนแล้ว กลุ่มตัวอย่างทุกท่านจะต้องเข้าร่วมโครงการด้วยความสมัครใจเท่านั้น ทั้งในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถที่จะขอถอนตัวจากการศึกษาวินิจฉัยครั้งนี้ได้ทุกขณะ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบ ทั้งนี้จะไม่สูญเสียประโยชน์ที่พึงจะได้รับ

ในการรักษาความลับกลุ่มตัวอย่างทุกคนจะได้รับการชี้แจงก่อนการเข้าร่วมโครงการทุกคนว่าข้อมูลทุกอย่างจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยผู้ที่จะเข้าถึงข้อมูลมีเพียงผู้ศึกษาวินิจฉัย คณาจารย์ และคณะกรรมการกำกับดูแลการวิจัยเท่านั้น และจะนำไปทำลายโดยใช้เครื่องย่อยกระดาษในการทำลายเอกสาร หลังจากหลังจากได้รับอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัยให้สำเร็จการศึกษา เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความมั่นใจ และกล้าที่จะเปิดเผยข้อมูลอย่างเต็มที่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนทราบว่าในการทำแบบสอบถามนั้น ถ้ามีคำถามไหนที่กลุ่มตัวอย่างไม่ต้องการที่จะตอบ หรือมีความี้อึดใจ ไม่สบายใจ ก็สามารถข้อคำถามนั้นไปได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงปริมาณ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการเสนอขอพิจารณาจริยธรรมการวิจัย ต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ 2558
2. ผู้วิจัยนำหนังสือแนะนำตัวและขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เสนอต่อเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อชี้แจงรายละเอียดของวัตถุประสงค์ รูปแบบ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย เพื่อขอความร่วมมือและอำนวยความสะดวกในการวิจัย
3. เมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรม ผู้วิจัยจึงติดต่อประสานงานกับส่วนงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อขออนุญาตใช้ห้องและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยไม่กระทบต่อการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง
4. ผู้วิจัยเข้าพบกลุ่มตัวอย่าง โดยการแนะนำตัว บอกวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล การพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูล และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมวิจัย
5. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งของจกหมาย โดยเมื่อกกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ขอให้นำแบบสอบถามใส่ซองปิดผนึกมาใส่กล่องนิรภัยรับแบบสอบถามภายในโรงงาน หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเข้าไปรับกล่องแบบสอบถามด้วยตนเอง
6. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน พ.ศ. 2558

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อหาค่าต่าง ๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุดและค่าต่ำสุด

2. วิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน Chi-square test

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE- PROCEED การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random Sampling) ได้พนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 343 คน แต่เพื่อป้องกันปัญหาการสูญหายจากการติดตามที่อาจส่งผลกระทบต่อผลการศึกษา จึงได้มีการปรับเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะสูญหายที่ร้อยละ 30 รวมแจกแบบสอบถามไปทั้งสิ้น 434 คน และได้แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์นำเข้าสู่การวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 419 ฉบับ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 6 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศของพนักงาน

ส่วนที่ 3 ปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

ส่วนที่ 4 ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงถุงยางอนามัย สิ่งกระตุ้น

อารมณ์ทางเพศ

ส่วนที่ 5 ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์เพื่อนำเสนอในตารางต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ทางสถิติ

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
min	แทน	ค่าต่ำสุด
max	แทน	ค่าสูงสุด
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์
p	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ

ข้อมูลทั่วไป

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นหญิง (ร้อยละ 53.4) เพศชาย (ร้อยละ 46.6) พนักงานส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี (ร้อยละ 61.8) รองลงมาคืออายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 21.5) สถานภาพสมรสของพนักงานส่วนใหญ่เป็นคู่ (ร้อยละ 57.2) รองลงมาคือสถานภาพโสด (ร้อยละ 41.5) พนักงานส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคอีสาน (ร้อยละ 51.1) รองลงมาคือภาคตะวันออก (ร้อยละ 19.4) พนักงานส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 82.8) และสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 17.2) พนักงานส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาท (ร้อยละ 92.1) รายได้ที่ได้รับต่อเดือนพอใช้ (ร้อยละ 51.4) และไม่พอใช้ (ร้อยละ 43.9) ระยะเวลาที่ทำงานของพนักงานส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 82.2) และมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 17.8) ส่วนใหญ่จะพักอาศัยบ้านเช่า (ร้อยละ 64.4) รองลงมาคือพักอาศัยที่บ้านตนเอง (ร้อยละ 28.1) และส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับสามี/ ภรรยา (ร้อยละ 34.1) รองลงมาคืออยู่ตามลำพัง (ร้อยละ 22.9) พนักงานส่วนใหญ่มีแฟน (ร้อยละ 77.3) โดยส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ร้อยละ 96.4) และเคยมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนในช่วงเวลาเดียวกัน (ร้อยละ 8.8) นอกจากนี้มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกไม่ใช่ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 82.1) พนักงานส่วนใหญ่มีกิ๊ก (ร้อยละ 15.3) และมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊ก (ร้อยละ 10.9) เมื่อมีอาการหรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 3.8) พนักงานส่วนใหญ่จะไปพบแพทย์ (ร้อยละ 3.8) มีพนักงานที่เคยตรวจหาเชื้อ HIV เพียงร้อยละ 15.5 และพบว่าพนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยใช้วิธีคุมกำเนิด (ร้อยละ 62.7) และเคยตั้งครภร์ด้วยความไม่พร้อม (ร้อยละ 7.6) และเคยทำแท้งมาแล้ว (ร้อยละ 2.3) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามลักษณะข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 419)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	195	46.6
หญิง	224	53.4

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 419)	ร้อยละ
อายุ (ปี)		
≤24	70	16.7
25-35	259	61.8
>35	90	21.5
สถานภาพ		
โสด	148	35.3
คู่	240	57.4
หม้าย/หย่า/แยก	31	7.3
ภูมิลำเนาของท่าน		
ภาคเหนือ	41	9.7
ภาคกลาง	61	14.8
ภาคใต้	10	2.3
ภาคอีสาน	216	51.5
ภาคตะวันตก	10	2.3
ภาคตะวันออก	81	19.4
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	347	82.8
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป	72	17.2
รายได้ต่อเดือน		
≤15,000	386	92.1
>15,001	33	7.9
ความเพียงพอของรายได้		
ไม่พอใช้	184	43.9
พอใช้	216	51.4
พอใช้เหลือเก็บ	20	4.7

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 419)	ร้อยละ
ระยะเวลาที่ทำงาน (\bar{x} = 1.23, SD = .538)		
≤5ปี	344	82.2
6-10	52	12.4
>10	23	5.4
ที่พักอาศัย		
บ้านเช่า/ อพาร์ทเมนต์/ คอนโด	270	64.4
บ้านตนเอง	118	28.1
บ้านญาติ/ บ้านบิดา มารดา	31	7.3
การพักอาศัยในปัจจุบัน		
อยู่กับบิดา มารดา/ ญาติ	56	13.3
อยู่ตามลำพัง	96	22.9
อยู่กับสามี/ ภรรยา	143	34.1
อยู่กับเพื่อนเพศเดียวกัน	23	5.4
อยู่กับเพื่อนต่างเพศ	4	0.9
อยู่กับแฟน/ คู่รัก	94	22.4
อยู่กับกิ๊ก	3	0.7
การมีแฟน/ คู่รัก		
ไม่มี	95	22.7
มี	324	77.3
เพศเดียวกัน	22	5.2
ต่างเพศ	288	68.7
ทั้งเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน	14	3.3
การมีเพศสัมพันธ์		
ไม่เคย	15	3.5
เคย	404	96.4

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 419)	ร้อยละ
การมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนในช่วงเวลาเดียวกัน		
ไม่เคย	366	87.3
เคย	38	8.8
การใช้ถุงยางอนามัยในขณะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก		
ไม่ใช้	344	82.1
ใช้	75	17.9
การมีก๊ก		
ไม่มี	355	84.7
มี	64	15.3
การมีเพศสัมพันธ์กับก๊ก		
ไม่มี	18	4.2
มี	46	10.9
อาการ/ ความผิดปกติของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์		
ไม่เคย	403	96.1
เคย	16	3.8
การปฏิบัติตนเมื่อมีอาการ/ ความผิดปกติของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์		
ปรึกษาคนใกล้ชิด	3	0.71
ซื้อยากินเอง	7	1.6
ไปพบแพทย์	16	3.8
การตรวจหาเชื้อ HIV		
ไม่เคย	354	84.4
เคย	65	15.6
การใช้วิธีคุมกำเนิดของท่าน/ คู่่นอน		
ไม่เคย	263	62.7
เคย	156	37.2

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (n = 419)	ร้อยละ
การใช้วิธีคุมกำเนิดของท่าน/ คู่่นอน		
ไม่เคย	263	62.7
เคย	156	37.2
การตั้งครรภ์ด้วยความไม่พร้อมของท่าน/ คู่่นอน		
ไม่เคย	387	92.3
เคย	32	7.6
การทำแท้งของท่าน/ คู่่นอน		
ไม่เคย	409	97.6
เคย	10	2.3

พฤติกรรมทางเพศ

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ปฏิเสธเป็นบางครั้งเมื่อเพื่อนชักชวน ไปดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 60.6) แต่พบว่าพนักงานร้อยละ 25.1 เป็นบางครั้งใช้สารเสพติดก่อน มีเพศสัมพันธ์ อีกทั้งพนักงานร้อยละ 37.4 ไปเที่ยวแหล่งขี้ยาทางเพศเป็นบางครั้ง และมีเพศสัมพันธ์ กับหญิงบริการทางเพศถึงร้อยละ 26.5 โดยทุกครั้งที่มีการมีเพศสัมพันธ์ทางปากจะไม่สวมถุงยางอนามัย ร้อยละ 4.8 แต่พบว่าร้อยละ 36.5 พนักงานสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ และพนักงาน รับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินภายหลังมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 40.3 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศ	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
ปฏิเสธเมื่อเพื่อนชักชวนไปดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์	85 (20.3)	254 (60.6)	80 (19.1)
เสพยาเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์	1 (0.2)	105 (25.1)	313 (74.7)
ไปเที่ยวแหล่งยั่วทางเพศ	2 (0.5)	157 (37.4)	260 (62.1)
มีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการทาง เพศ	1 (0.2)	111 (26.5)	307 (73.3)
มีเพศสัมพันธ์ทางปากโดยไม่สวม ถุงยางอนามัย	20 (4.8)	133 (31.8)	266 (63.5)
สวมถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์	153 (36.5)	193 (46.0)	73 (17.4)
รับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน ภายหลังการมีเพศสัมพันธ์	16 (3.8)	169 (40.3)	234 (55.8)

เมื่อนำข้อมูลด้านพฤติกรรมทางเพศมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 85.9) โดยเฉพาะในเรื่องการใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ (Mean = 3.69, SD = 0.583) รองลงมาคือมีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการทางเพศ (Mean = 3.63, SD = 0.670) และน้อยที่สุดคือ สวมถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (Mean = 2.12, SD = 1.090) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามระดับพฤติกรรมทางเพศ

ระดับพฤติกรรมทางเพศ		จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม	(≥ 26 คะแนน)	59	14.1
ไม่เหมาะสม	(<25 คะแนน)	360	85.9

ปัจจัยนำ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน และเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

ผลการศึกษา พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างรายวัน (ร้อยละ 54.7) เมื่อนำข้อมูลด้านลักษณะความมั่นคงของงานมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีลักษณะงานที่ไม่มั่นคง (ร้อยละ 54.7) โดยพบว่าเป็นลูกจ้างชั่วคราว/ รายวัน (Mean = 2.51, SD = 0.576) โดยพนักงานทุกคนทำงาน 2 กะ (Mean = 2.00, SD = 0.000) และทำงาน 6 วัน/ สัปดาห์ (Mean = 5.94, SD = 0.295) ส่วนใหญ่ทำงาน 9 ชั่วโมง/ วัน (Mean = 11.18, SD = 1.510) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามระดับความมั่นคงของงาน

ระดับความมั่นคงของงาน	จำนวน	ร้อยละ
มั่นคง	190	45.3
ไม่มั่นคง	229	54.7

ผลการศึกษาด้านเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการไปเที่ยวแหล่งยั่วยู่ทางเพศที่มีพนักงานบริการทางเพศ (ร้อยละ 46.5) นอกจากนี้พนักงานไม่เห็นด้วยกับผ่อนคลายจากการทำงานโดยการไปเที่ยวสถานบันเทิง/ แหล่งยั่วยู่ทางเพศ (ร้อยละ 45.3) แต่มีพนักงานถึง (ร้อยละ 35.2) ที่เห็นว่าการทดลองอยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน พนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นการแสดงความรักต่อกัน (ร้อยละ 43.3) อีกทั้งไม่เห็นด้วยกับการมีคู่นอนหลายคนถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (ร้อยละ 60.6) แต่พนักงานส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.7) เห็นด้วยกับผู้ชายที่ไม่ล่วงเกินผู้หญิงก่อนแต่งงานแสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษ แต่มีพนักงานไม่เห็นด้วยกับการสวมถุงยางอนามัยก่อนมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องยุ่งยาก (ร้อยละ 58.8) แต่มีพนักงานถึง (ร้อยละ 43.3) ที่ไม่เห็นด้วยกับการสวมถุงยางอนามัยเป็นการแสดงออกถึงความไม่เชื่อใจในคู่นอน อีกทั้งยังพบว่าพนักงาน (ร้อยละ 60.6) ไม่เห็นด้วยกับการรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ และพนักงาน (ร้อยละ 33.6) ไม่เห็นด้วยกับผู้ที่มิประสบการณ์การทางเพศจะทำให้มีความสุขขณะมีเพศสัมพันธ์ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)	ไม่แน่ใจ จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เห็นด้วย จำนวน (ร้อยละ)
การเที่ยวแหล่งชู้ทางเพศที่มีพนักงาน บริการทางเพศถือว่าเป็นเรื่องปกติของ วัยทำงาน	162 (37.5)	56 (13.0)	201 (46.5)
การเที่ยวสถานบันเทิง/ แหล่งชู้ทาง เพศถือว่าเป็นการผ่อนคลายจากการ ทำงาน	131 (30.3)	92 (21.3)	196 (45.3)
การทดลองอยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงาน เป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน	152 (35.2)	116 (26.9)	151 (35.0)
การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นการ แสดงความรักต่อกัน	99 (23.0)	133 (30.8)	187 (43.3)
การมีคู่นอนหลายคนถือว่าเป็นเรื่อง ปกติของวัยทำงาน	64 (14.8)	93 (21.5)	262 (60.6)
การผู้ชายที่ไม่ล่วงเกินผู้หญิงก่อน แต่งงานแสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษ	45 (10.4)	73 (16.9)	301 (69.7)
การสวมถุงยางอนามัยก่อนมี เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ยุ่งยาก	73 (16.9)	92 (21.3)	254 (58.8)
การสวมถุงยางอนามัยแสดงถึงความไม่ ไว้ใจคู่นอน	119 (27.6)	113 (26.2)	187 (43.3)
การรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน ภายหลังการมีเพศสัมพันธ์	64 (14.8)	93 (21.5)	262 (60.6)
การมีประสบการณ์ทางเพศจะทำให้มี ความสุขขณะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้น	138 (32.0)	136 (31.5)	145 (33.6)

เมื่อนำข้อมูลมาด้านเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศมาแบ่งระดับพบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 70.9) โดยเฉพาะในเรื่องผู้ชายที่ล่วงเกินผู้หญิงก่อนแต่งงาน (Mean = 4.03, SD = 1.113) รองลงมาคือ เที่ยวแหล่งชู้ทางเพศที่มีพนักงานบริการทางเพศถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (Mean = 3.32, SD = 1.433) และน้อยที่สุดคือ การทดลองอยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (Mean = 3.16, SD = 1.283) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของพนักงาน จำแนกตามระดับเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

ระดับเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
เหมาะสม (≥ 40 คะแนน)	122	29.1
ไม่เหมาะสม (< 39 คะแนน)	297	70.9

ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง การเข้าถึงดูยางอนามัย และสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่สามารถเดินทางไปเที่ยวสถานบันเทิงและแหล่งช้อปปิ้งทางเพศได้ง่าย (ร้อยละ 55.8) โดยมีจะไปเที่ยวสถานบันเทิงด้วยตนเองร้อยละ 45.4 รองลงมาคือเพื่อน (ร้อยละ 39.4) โดยส่วนใหญ่จะไปเพื่อผ่อนคลายความเครียด (ร้อยละ 54.7) รองลงมาคือลดความเหนื่อยล้าจากการทำงาน (ร้อยละ 30) และส่วนใหญ่จะไปร้านอาหาร (ร้อยละ 39.6) รองลงมาคือ ไปผับ/ บาร์ (ร้อยละ 36.3) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการเข้าถึงสถานบันเทิง

การเข้าถึงสถานบันเทิง	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าถึงสถานบันเทิงและแหล่งช้อปปิ้ง		
ใช่	234	55.8
ไม่ใช่	185	44.2
บุคคลที่ชักนำไปเที่ยวสถานบันเทิง		
ตนเอง	196	46.8
เพื่อน	165	39.4

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การเข้าถึงสถานบันเทิง	จำนวน	ร้อยละ
ญาติ/ ครอบครัว	16	3.8
อื่น ๆ	42	10.0
เหตุผลในการไปเที่ยวสถานบันเทิง		
ผ่อนคลายความเครียด	229	54.7
ลดความเหนื่อยล้าจากการทำงาน	126	30.0
ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน	54	12.9
เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	10	2.4
สถานบันเทิงที่นิยมไปเที่ยว		
ผับ/ บาร์	152	36.3
ร้านอาหาร	166	39.6
ร้านคาราโอเกะ	89	21.2
อาบ อบ นวด	12	2.9

เมื่อนำข้อมูลด้านการเข้าถึงสถานบันเทิงมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่เข้าถึงสถานบันเทิงได้ง่าย (ร้อยละ 55.8) โดยมักจะไปเที่ยวที่ร้านอาหาร (Mean = 1.91, SD = 0.862) และมักจะไปเที่ยวด้วยตนเอง (Mean = 1.77, SD = 0.925) และเหตุผลสำคัญของการไปเที่ยวเพื่อผ่อนคลายความเครียด (Mean = 1.63, SD = 0.797) ตามลำดับ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการเข้าถึงสถานบันเทิง

ระดับการเข้าถึงสถานบันเทิง	จำนวน	ร้อยละ
เข้าถึงง่าย	234	55.8
เข้าถึงยาก	185	44.2

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่คิดว่าอุ้งยางอนามัยเป็นสิ่งที่หาง่ายร้อยละ 87.8 มีราคาเหมาะสมร้อยละ 85.9 และสะดวกในการจัดซื้ออุ้งยางอนามัยมากถึงร้อยละ 83.5 ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการเข้าถึงดูยางอนามัย

การเข้าถึงดูยางอนามัย	จำนวน	ร้อยละ
ดูยางอนามัยเป็นสิ่งที่หาง่าย		
หาง่าย	368	87.8
หายาก	51	12.2
ราคาของดูยางอนามัย		
ราคาเหมาะสม	360	85.9
ราคาไม่เหมาะสม	59	14.1
ความสะดวกในการจัดซื้อดูยาง		
สะดวกซื้อ	350	83.5
ไม่สะดวกซื้อ	69	16.5

เมื่อนำข้อมูลด้านการเข้าถึงดูยางอนามัยมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงดูยางอนามัยได้ง่าย (ร้อยละ 87.8) โดยเฉพาะในเรื่องความสะดวกในการจัดซื้อดูยาง (Mean = 1.16, SD = 0.371) รองลงมาคือ ราคาของดูยางอนามัยมีความเหมาะสม (Mean = 1.14, SD = 0.348) และ ดูยางอนามัยเป็นสิ่งที่หาง่าย (Mean = 1.12, SD = 0.327) ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการเข้าถึงดูยางอนามัย

ระดับการเข้าถึงดูยางอนามัย	จำนวน	ร้อยละ
เข้าถึงง่าย	368	87.8
เข้าถึงยาก	51	12.2

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่อ่าน/ ดูหนังสือเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศทุกครั้ง (ร้อยละ 1.6) แต่พบว่าพนักงานร้อยละ 49.8 ไม่เคยดูภาพยนตร์/ ละครเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ และร้อยละ 53.7 ไม่เคยดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ แต่พบว่าพนักงานร้อยละ 26.6 ดื่มแอลกอฮอล์เป็นบางครั้งเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ และร้อยละ 23.4 ไปเที่ยวสถานบันเทิงเช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะเป็นบางครั้งเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	ทุกครั้ง จำนวน (ร้อยละ)	บางครั้ง จำนวน (ร้อยละ)	ไม่เคย จำนวน (ร้อยละ)
อ่าน/ดูหนังสือเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	7 (1.6)	141 (32.4)	271 (62.7)
ดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	33 (7.6)	171 (39.6)	215 (49.8)
ดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	54 (12.5)	133 (30.8)	232 (53.7)
ดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	53 (12.3)	115 (26.6)	251 (58.1)
เที่ยวสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	39 (0.9)	101 (23.4)	279 (64.6)

เมื่อนำข้อมูลด้านการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่ได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมาก (ร้อยละ 72.6) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.42, SD = 0.716) รองลงมาคือการดูภาพยนตร์/ ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.43, SD = 0.643) และน้อยที่สุดคือ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.47, SD = 0.729) เป็นต้น ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ระดับสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
กระตุ้นน้อย (≤ 15 คะแนน)	115	27.4
กระตุ้นมาก (> 16 คะแนน)	304	72.6

ปัจจัยเสริม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนชวนอ่าน/ ดูหนังสือและชวนดูภาพยนตร์/ ละครเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศเป็นบางครั้งถึงร้อยละ 28.0 แต่พบว่าเพื่อนชักชวนให้ดูอินเทอร์เน็ตร้อยละ 0.9 ทุกครั้งเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ และเพื่อนไม่เคยชักชวนดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 65.7 แต่ชวนเที่ยวสถานบันเทิงเช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะทุกครั้งร้อยละ 9.8 เพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	ทุกครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคย
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
เพื่อนชักชวนอ่าน/ ดูหนังสือเพื่อปลูกเร้า อารมณ์ทางเพศ	36 (8.3)	121 (28.0)	262 (60.6)
เพื่อนชักชวนดูภาพยนตร์/ ละครเพื่อ ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ	42 (8.8)	121 (28.0)	256 (59.3)
เพื่อนชักชวนดูอินเทอร์เน็ตเพื่อปลูกเร้า อารมณ์ทางเพศ	38 (0.9)	122 (28.2)	259 (60.0)
เพื่อนชักชวนดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลูกเร้า อารมณ์ทางเพศ	24 (5.7)	120 (28.6)	275 (65.7)
เพื่อนชักชวนเที่ยวสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทาง เพศ	42 (9.8)	107 (24.8)	270 (62.5)

เมื่อนำข้อมูลมาการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนแบ่งระดับพบว่า พนักงานส่วนใหญ่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนมาก (ร้อยละ 69.7) โดยเฉพาะในเรื่องชักชวนดูภาพยนตร์/ ละครเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.51, SD = 0.679) รองลงมาคือ เพื่อนชักชวนให้ดูอินเทอร์เน็ตเพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.52, SD = 0.672) และน้อยสุดคือ เพื่อนชักชวนไปเที่ยวสถานบันเทิงเช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.54, SD = 0.685) ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของพนักงานจำแนกตามระดับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ระดับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน	จำนวน	ร้อยละ
คล้อยตามน้อย (≤ 15 คะแนน)	127	30.3
คล้อยตามมาก (> 16 คะแนน)	292	69.7

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศ

ปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน ($p < 0.001$, $\chi^2 = 10.149$) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

($p = 0.001$, $\chi^2 = 19.648$)

ปัจจัยเอื้อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง ($p < 0.030$, $\chi^2 = 6.989$) การเข้าถึงถุงยางอนามัย ($p < 0.009$, $\chi^2 = 6.732$) สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($p < 0.001$, $\chi^2 = 57.691$)

ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ($p < 0.001$, $\chi^2 = 30.183$) ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศ

ปัจจัย	พฤติกรรมทางเพศ		รวม	χ^2	p-value
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	จำนวน (ร้อยละ)		
เพศ				0.8763	0.350
ชาย	57 (29.2)	138 (70.8)	195(100)		
หญิง	75 (33.5)	149 (66.5)	224(100)		
อายุ				4.146	0.126
≤ 24	18 (25.7)	52 (74.3)	70(100)		
25-35	91 (35.1)	168 (64.9)	259(100)		
≥ 36	23 (25.6)	67 (74.4)	90(100)		

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ปัจจัย	พฤติกรรมทางเพศ		รวม จำนวน (ร้อยละ)	χ^2	p-value
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
สถานภาพ				3.677	0.159
โสด	48 (32.4)	100 (67.7)	148(100)		
คู่	79 (32.9)	161 (67.1)	240(100)		
หม้าย/ หย่า/ แยก	5 (16.1)	26 (83.9)	31(100)		
ระดับการศึกษา				1.704	0.192
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	114 (32.2)	233 (67.1)	347(100)		
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป	18 (25.0)	54 (75.0)	72(100)		
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน				0.875	0.350
≤15,000	124 (32.1)	262 (67.9)	386(100)		
>15,000	8 (24.2)	25 (75.8)	33(100)		
ลักษณะที่พักอาศัย				6.196	0.045
บ้านเช่า	96 (35.6)	174 (64.4)	270(100)		
บ้านตนเอง	30 (25.4)	88 (74.6)	118(100)		
บ้านญาติ/ บิดา/ มารดา	6 (19.4)	25 (80.6)	31(100)		
ปัจจัยนำ					
ลักษณะความมั่นคงของงาน				10.149	<0.001
มั่นคง	10 (5.3)	180 (94.7)	190 (100)		
ไม่มั่นคง	34 (14.8)	195 (85.2)	229 (100)		
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ				19.648	<0.001
เหมาะสม	68 (55.7)	54(44.3)	122 (100)		
ไม่เหมาะสม	64 (21.5)	45(97.8)	297 (100)		

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ปัจจัย	พฤติกรรมทางเพศ		รวม จำนวน (ร้อยละ)	χ^2	p-value
	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม			
ปัจจัยนำ					
ลักษณะความมั่นคงของงาน					
มั่นคง	10 (5.3)	180 (94.7)	190 (100)	10.149	<0.001
ไม่มั่นคง	34 (14.8)	195 (85.2)	229 (100)		
เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ					
เหมาะสม	68 (55.7)	54 (44.3)	122 (100)	19.648	<0.001
ไม่เหมาะสม	64 (21.5)	45 (97.8)	297 (100)		
ปัจจัยเอื้อ					
การเข้าถึงสถานบันเทิง					
เข้าถึงง่าย	79 (33.8)	155 (66.2)	234 (100)	6.989	0.030
เข้าถึงยาก	53 (45.7)	132 (54.3)	185 (100)		
การเข้าถึงดูยางอนามัย					
เข้าถึง	124 (33.7)	244 (66.3)	368 (100)	6.732	0.009
เข้าไม่ถึง	8 (15.7)	43 (84.3)	51 (100)		
กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					
กระตุ้นน้อย	4 (3.5)	111 (96.5)	115 (100)	57.691	<0.001
กระตุ้นมาก	128 (42.1)	176 (57.9)	304 (100)		
ปัจจัยเสริม					
การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน					
คล้อยตามน้อย	16 (12.6)	111 (87.4)	127 (100)	30.183	<0.001
คล้อยตามมาก	116 (39.7)	176 (60.3)	292 (100)		

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) ได้พนักงานใน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 343 คน แต่เพื่อป้องกันปัญหาการสูญหายจากการติดตามที่อาจส่งผลกระทบต่อผลการศึกษา จึงได้มีการปรับเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คาดว่าจะสูญหาย และได้แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์นำเข้าสู่การวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 419 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์และตัวแปรของการวิจัย โดยศึกษาเนื้อหา เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามผ่านการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) หลังจากนั้นได้นำไปทดสอบกับพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7

การวิจัยครั้งนี้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยบูรพา เมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ.2558 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จากนั้นผู้วิจัยนำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลจากมหาวิทยาลัยบูรพา เสนอต่อเจ้าของโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือเข้าร่วมโครงการวิจัย ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างพร้อมซองจดหมาย โดยเมื่อกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ขอให้ให้นำแบบสอบถามใส่ซองปิดผนึกมาใส่กล่องนิรภัยภายในโรงงาน หลังจากนั้นผู้วิจัยจะเข้าไปรับกล่องแบบสอบถามด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนาในรูปแบบจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด และวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้สถิติเชิงอนุมาน Chi Square

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมทางเพศของพนักงานของในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ได้ผลการศึกษาโดยสรุปดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นหญิง (ร้อยละ 53.4) เพศชาย (ร้อยละ 46.6) พนักงานส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 25-35 ปี (ร้อยละ 61.8) รองลงมาคืออายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 21.4) สถานภาพสมรสของพนักงานส่วนใหญ่เป็นคู่ (ร้อยละ 57.2) รองลงมาคือสถานภาพโสด (ร้อยละ 41.5) พนักงานส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคอีสาน (ร้อยละ 51.1) รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ร้อยละ 19.3) พนักงานส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 82.8) และสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 17.1) พนักงานส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาท (ร้อยละ 92.1) รายได้ที่ได้รับต่อเดือนพอใช้ (ร้อยละ 51.5) และไม่พอใช้ (ร้อยละ 43.7) ระยะเวลาที่ทำงานของพนักงานส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี (ร้อยละ 82.1) และมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 17.8) ส่วนใหญ่จะพักอาศัยบ้านเช่า (ร้อยละ 64.4) รองลงมาคือพักอาศัยที่บ้านตนเอง (ร้อยละ 28.1) และส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับสามี/ ภรรยา (ร้อยละ 34.1) รองลงมาคืออยู่ตามลำพัง (ร้อยละ 22.9) พนักงานส่วนใหญ่มีแฟน (ร้อยละ 77.3) โดยส่วนใหญ่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ร้อยละ 96.4) และเคยมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนในช่วงเวลาเดียวกัน (ร้อยละ 8.8) นอกจากนี้มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกไม่ใช่ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 82.1) พนักงานส่วนใหญ่มีกิ๊ก (ร้อยละ 15.3) และมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊ก (ร้อยละ 10.9) เมื่อมีอาการหรือโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 3.8) พนักงานส่วนใหญ่จะไปพบแพทย์ (ร้อยละ 3.8) มีพนักงานที่เคยตรวจหาเชื้อ HIV เพียงร้อยละ 15.5 และพบว่าพนักงานส่วนใหญ่ไม่เคยใช้วิธีคุมกำเนิด (ร้อยละ 62.7) และเคยตั้งครรภ์ด้วยความไม่พร้อม (ร้อยละ 7.6) และเคยทำแท้งมาแล้ว (ร้อยละ 2.3)

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นบางครั้งปฏิบัติเมื่อเพื่อนชักชวนไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 60.6) แต่พบว่าพนักงานร้อยละ 25.1 เป็นบางครั้งใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ อีกทั้งพนักงานร้อยละ 37.4 ไปเที่ยวแหล่งยั่วทางเพศ และมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศเป็นบางครั้งร้อยละ 26.5 โดยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ทางปากจะไม่สวมถุงยางอนามัย ร้อยละ 4.8 แต่พบว่าร้อยละ 36.5 พนักงานสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ และเป็นบางครั้งพนักงานรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินภายหลังมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 40.3

เมื่อนำข้อมูลด้านพฤติกรรมทางเพศมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 85.9) โดยเฉพาะในเรื่องการใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์

(Mean = 3.69, SD = 0.583) รองลงมาคือมีเพศสัมพันธ์กับพนักงานบริการทางเพศ (Mean = 3.63, SD = 0.670) และน้อยที่สุดคือ สวมถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ (Mean = 2.12, SD = 1.090) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ปัจจัยนำ

3.1 ลักษณะความมั่นคงของงาน

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างรายวัน (ร้อยละ 54.7) เมื่อนำข้อมูลด้านลักษณะความมั่นคงของงานมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีลักษณะงานที่ไม่มั่นคง (ร้อยละ 54.7) โดยพบว่าเป็นลูกจ้างชั่วคราว/รายวัน (Mean = 2.51, SD = 0.576) โดยพนักงานทุกคนทำงาน 2 กะ (Mean = 2.00, SD = 0.000) และทำงาน 6 วัน/สัปดาห์ (Mean = 5.94, SD = 0.295) ส่วนใหญ่ทำงาน 9 ชั่วโมง/ วัน (Mean = 11.18, SD = 1.510)

3.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการไปเที่ยวแหล่งขั้วยูทางเพศที่มีพนักงานบริการทางเพศ (ร้อยละ 46.5) นอกจากนี้พนักงานไม่เห็นด้วยกับเพื่อนคลายจากการทำงาน โดยการไปเที่ยวสถานบันเทิง/แหล่งขั้วยูทางเพศ (ร้อยละ 45.3) แต่มีพนักงานร้อยละ 35.2 ที่เห็นว่าการทดลองอยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน แต่มีพนักงานส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นการแสดงความรักต่อกัน (ร้อยละ 43.3) อีกทั้งไม่เห็นด้วยกับการมีคู่นอนหลายคนถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (ร้อยละ 60.6) แต่พนักงานส่วนใหญ่ร้อยละ 69.7 เห็นด้วยกับผู้ชายที่ไม่ล่วงเกินผู้หญิงก่อนแต่งงานแสดงถึงความเป็นสุภาพบุรุษ แต่มีพนักงานไม่เห็นด้วยกับการสวมถุงยางอนามัยก่อนมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องยุ่งยาก (ร้อยละ 58.8) แต่มีพนักงานถึง ร้อยละ 43.3 ที่ไม่เห็นด้วยกับการสวมถุงยางอนามัยเป็นการแสดงออกถึงความไม่เชื่อใจในคู่นอน อีกทั้งยังพบว่าพนักงานร้อยละ 60.6 ไม่เห็นด้วยกับการรับประทานยาคุมกำเนิดฉุกเฉินภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ และพนักงานร้อยละ 33.6 ไม่เห็นด้วยกับผู้ที่มีการประสพการณ์การทางเพศ จะทำให้มีความสุขและมีเพศสัมพันธ์

เมื่อนำข้อมูลมาด้านเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศมาแบ่งระดับพบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 70.9) โดยเฉพาะในเรื่องผู้ชายที่ล่วงเกินผู้หญิงก่อนแต่งงาน (Mean = 4.03, SD = 1.113) รองลงมาคือ เที่ยวแหล่งขั้วยูทางเพศที่มีพนักงานบริการทางเพศถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (Mean = 3.32, SD = 1.433) และน้อยที่สุดคือ การทดลองอยู่กินร่วมกันก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน (Mean = 3.16, SD = 1.283) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ปัจจัยเอื้อ

4.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่สามารถเดินทางไปเที่ยวสถานบันเทิงและแหล่งช้อปปิ้งทางเพศได้ง่าย (ร้อยละ 55.8) โดยมักจะไปเที่ยวสถานบันเทิงด้วยตนเอง (ร้อยละ 45.4) รองลงมาคือเพื่อน (ร้อยละ 39.4) โดยส่วนใหญ่จะไปเพื่อผ่อนคลายความเครียด (ร้อยละ 54.7) รองลงมาคือลดความเหนื่อยล้าจากการทำงาน (ร้อยละ 30) และส่วนใหญ่จะไปร้านอาหาร (ร้อยละ 39.6) รองลงมาคือ ไปผับ/ บาร์ (ร้อยละ 36.3)

4.2 การเข้าถึงถุงยางอนามัย

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่คิดว่าถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่หาง่าย (ร้อยละ 87.8) โดยเฉพาะในเรื่องความสะดวกในการซื้อถุงยาง (Mean = 1.16, SD = 0.371) รองลงมาคือ ถุงยางอนามัยมีราคาเหมาะสม (Mean = 1.14, SD = 0.348) และ ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่หาง่าย (Mean = 1.12, SD = 0.327)

4.3 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่อ่าน/ดูหนังสือเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศทุกครั้ง (ร้อยละ 1.6) แต่พบว่าพนักงาน (ร้อยละ 49.8) ไม่เคยดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และ ไม่เคยดูอินเทอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 53.7) แต่พบว่าพนักงานดื่มแอลกอฮอล์เป็นบางครั้งเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 22.6) และ ไปเที่ยวสถานบันเทิงเป็นบางครั้งเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 23.4)

เมื่อนำข้อมูลด้านการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมาแบ่งระดับ พบว่า พนักงานส่วนใหญ่ได้รับการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมาก (ร้อยละ 72.6) เช่นการดูอินเทอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.42, SD = 0.716) รองลงมาคือการดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.43, SD = 0.643) และน้อยที่สุดคือ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.47, SD = 0.729) เป็นต้น

ส่วนที่ 5 ปัจจัยเสริม

5.1 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนชวนอ่าน/ดูหนังสือและชวนดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศเป็นบางครั้งเท่ากัน (ร้อยละ 28.0) แต่พบว่าเพื่อนชักชวนให้ดูอินเทอร์เน็ตทุกครั้งเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 0.9) และเพื่อนไม่เคยชวนดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 65.7) แต่ชวนเที่ยวสถานบันเทิงเช่นผับ บาร์ คาราโอเกะทุกครั้ง เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 9.8)

เมื่อนำข้อมูลมาด้านการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนแบ่งระดับพบว่า พนักงานส่วนใหญ่ คล้อยตามกลุ่มเพื่อนมาก (ร้อยละ 69.7) โดยเฉพาะในเรื่องชักชวนดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลูกเร้า อารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.51, SD = 0.679) รองลงมาคือ ชักชวนให้ดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลูกเร้า อารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.52, SD = 0.672) และน้อยสุดคือ ชักชวนไปที่สถานบันเทิงเช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ (Mean = 3.54, SD = 0.685)

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรม โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัด ชลบุรี พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำแนกได้ดังนี้

1. ด้านปัจจัยนำ ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ลักษณะความมั่นคงของงาน ($p < 0.001$, $\chi^2 = 10.149$) เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ ($p = 0.001$, $\chi^2 = 19.648$) โดยสามารถ อภิปรายได้ ดังนี้

1.1 ลักษณะความมั่นคงของงาน พบว่า พนักงานที่มีลักษณะการทำงานมั่นคง (หัวหน้างาน/ ลูกจ้างประจำ) มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 94.7) ในขณะที่พนักงานที่มีลักษณะการทำงานไม่มั่นคงมีพฤติกรรมเหมาะสม (ร้อยละ 14.8) อธิบายได้ว่า ความ มั่นคงในการทำงาน คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องาน ความมั่นคงในการทำงาน ความยั่งยืนของ อาชีพ หรือความมั่นคงขององค์กร (Herberg & Frederrick) ซึ่งกลุ่มพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรมที่ศึกษาเป็นผู้ที่ทำงานเป็นกะ ทำให้ได้รับค่าตอบแทนมาก (ชนกกันต์เหมือนทัฬห, 2551) จึงอาจทำให้พนักงานที่มีลักษณะงานมั่นคงมีความพร้อมทางการเงิน โดยจากผลการวิจัยพบว่า พนักงานที่มีลักษณะงานที่มั่นคงดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์และสิ่งมีนเมาร้อยละ 48.4 ทำให้ขาดการยั้งคิด ขาดสติ ควบคุมตนเองไม่ได้ ซึ่งอาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

1.2 เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ พบว่า พนักงานที่มีเจตคติทางลบมีแนวโน้มที่จะมี พฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 78.5) ในขณะที่พนักงานที่มีเจตคติทางบวกมีแนวโน้มที่มี พฤติกรรมทางเพศเหมาะสม (ร้อยละ 55.7) อธิบายได้ว่า เจตคติคือความคิดเห็น ความรู้สึกของ บุคคลที่จะผลักดันให้มีการแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศไปในทิศทางที่เหมาะสมหรือไม่ เหมาะสม โดยเจตคติอาจเกิดจากประสบการณ์ตรง ครอบครัว กลุ่มเพื่อน สื่อ เป็นต้น

(นิสารัตน์ รอดปรุง, 2553) จากผลการศึกษาในครั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่าพนักงานส่วนใหญ่มาจากต่างจังหวัดและพักอาศัยในบ้านเช่า ทำให้ต้องปรับการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากวัฒนธรรมเดิม ประกอบกับสิ่งรบกวน สิ่งช่วยทางเพศที่มีอยู่ในพื้นที่รอบๆ โรงงานอุตสาหกรรม จึงทำให้พนักงานมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม

2. ด้านปัจจัยเอื้อ ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยเอื้อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การเข้าถึงสถานบันเทิง ($p < 0.030$, $\chi^2 = 6.989$) การเข้าถึงดูยงอนามัย ($p < 0.009$, $\chi^2 = 6.732$) สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ($p < 0.001$, $\chi^2 = 57.691$) โดยสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

2.1 การเข้าถึงสถานบันเทิง พบว่า พนักงานส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงสถานบันเทิงและแหล่งช่วยทางเพศได้ง่ายมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 66.2) ในขณะที่พนักงานที่เข้าถึงสถานบันเทิงได้ยากมีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม (ร้อยละ 45.7) อธิบายได้ว่า การเข้าถึงสถานบันเทิง เช่น ร้านอาหาร ผับ บาร์ คาราโอเกะ เป็นสถานที่ที่บุคคลใช้เป็นแหล่งบริการในช่วงว่างจากการทำงาน การไปเที่ยวเตร่ในสถานที่เช่นนี้ เป็นปัจจัยเสี่ยงทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม และมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย อีกทั้งมีการดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ภายในสถานบันเทิง ซึ่งแอลกอฮอล์ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ และเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจ (สร้อยวลัย สุขดา, 2543)

2.2 การเข้าถึงดูยงอนามัย พบว่า พนักงานที่เข้าไม่ถึงดูยงอนามัยมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 84.3) ในขณะที่พนักงานเข้าถึงดูยงอนามัยได้ง่ายมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม (ร้อยละ 33.7) อธิบายได้ว่าการเข้าถึงดูยงอนามัยเป็นปัจจัยที่สำคัญที่นำไปสู่พฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ (นราธิป สีนสุพรรณ, 2548) จากผลการศึกษาพบว่าพนักงานที่เข้าถึงดูยงอนามัยคิดว่าดูยงอนามัยมีราคาที่เหมาะสม (ร้อยละ 89.4) และสะดวกต่อการซื้อ (ร้อยละ 92.6) โดยผู้ที่สามารถเข้าถึงดูยงอนามัยได้ง่ายมีโอกาสใช้ดูยงอนามัยมากกว่าผู้ที่เข้าไม่ถึงดูยงอนามัย

2.3 สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ พบว่า พนักงานที่ได้รับสิ่งกระตุ้นทางเพศน้อยมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 96.5) ในขณะที่พนักงานที่ได้รับกระตุ้นมากมีแนวโน้มที่มีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม (ร้อยละ 42.1) ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าพนักงานที่ได้รับสิ่งกระตุ้นน้อยมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊กถึง ร้อยละ 10.9 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพนักงานที่ศึกษามีอายุเฉลี่ย 31 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีวุฒิภาวะในการตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมทางเพศได้ด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2553)

3. **ปัจจัยเสริม** ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ($p < 0.001$, $\chi^2 = 30.183$) โดยสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

3.1 การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน พบว่า พนักงานที่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนน้อยมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม (ร้อยละ 87.4) ในขณะที่พนักงานที่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนที่มีการกระตุ้นมากแนวโน้มที่มีพฤติกรรมทางเพศเหมาะสม (ร้อยละ 39.7) ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าพนักงานที่สถานภาพโสดจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อนร่วมงานมากกว่าคนที่มีคู่ (ร้อยละ 54.3) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพนักงานที่มีคู่อาจจะไม่ป้องกันตนเองจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์เนื่องจากความไว้วางใจในคู่สมรส และจากผลการวิจัยยังพบว่าพนักงานที่ได้คล้อยตามกลุ่มเพื่อนร่วมงานน้อยจะมีพฤติกรรมการคุมกำเนิดแอลกอฮอล์ถึงร้อยละ 80.3 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้ที่วุฒิภาวะในการตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมได้ด้วยตนเองซึ่งมีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป โดยไม่จำเป็นต้องคล้อยตามกลุ่มเพื่อน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2553)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. โรงงานอุตสาหกรรมควรจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ รวมถึงควรณรงค์และสร้างความตระหนักด้านการใช้ถุงยางอนามัยให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงถุงยางอนามัยโดยอาจมีตู้หยอดถุงยางอนามัยภายในโรงงานอุตสาหกรรม
2. ควรนำผลการศึกษาที่ได้จากงานวิจัยนี้ ไปจัดทำโปรแกรมสุขศึกษาเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเน้นสื่อที่ส่งเสริมการมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ควรร่วมมือกับโรงงานอุตสาหกรรมในการดำเนินการเฝ้าระวังพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่อง เพื่อกำหนดนโยบายและวางแผนการดำเนินงานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพงานแก่พนักงานต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ หรือศึกษาเชิงปริมาณร่วมกับเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาถึงปัญหาพฤติกรรมทางเพศทุกบริบทและหาแนวทางแก้ไขที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพต่อไป
2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศ เช่น ปัญหาด้านแอลกอฮอล์และสารเสพติด เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุด

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบในประเด็นความแตกต่างระหว่างเพศชาย เพศหญิง รวมทั้งความแตกต่างระหว่างสถานภาพสมรส เพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างและหาแนวทางที่แก้ไขที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมโรค, สำนักระบาดวิทยา. (2556). รายงานผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีในประเทศไทย. นนทบุรี: กระทรวงสาธารณสุข.
- กระทรวงแรงงาน. (2557). ภาวะเศรษฐกิจและการจ้างงาน. กรุงเทพฯ: กระทรวงแรงงาน. 1-5.
- _____. (2555). สถานการณ์แรงงานจังหวัดชลบุรี. กรุงเทพฯ: กระทรวงแรงงาน. 1-50.
- กิติกร มีทรัพย์. (2554). พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สมิต.
- กฤตยา อาชวนิจกุลและกนกวรรณ ธรารวรรณ. (2550). วิเคราะห์วิธีคิดวิทยาในงานวิจัยเรื่องเพศภาวะและเพศวิถีกับเอดส์ศึกษา. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง.
- กองแก้ว ช้วนบุญหลิม. (2551). พฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกศราภรณ์ มีมงคล. (2551). เจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ, คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนกันต์ เหมือนทัพ. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมในอำเภอพระประแดงจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชนนท์ กองมล. (ม.ป.ป.). บทที่ 14. ความปลอดภัยจากการทำงานแบบกะ (Shift Work) ในงานโรงพยาบาล. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้นข้อมูล: 3 กุมภาพันธ์ 2558, เข้าถึงได้จาก: <http://www.cpk-box.net/Rworkshop/OccHealth.html>.
- ฉจรรยา โกไศยกานนท์และลดาวัลย์ สอนงาม. (2541). พฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดปทุมธานี, วารสารโรคติดต่อ, 24(3), 412-20.
- ฉมน ฐนินธญากร. (2552). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เตือนใจ นุชเทียน และปิยธิดา ภูตาไชย. (2556). รายงานผลการเฝ้าระวังพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวีทหารกองประจำการพนักงานชายและหญิงในสถานประกอบกิจการประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556. นนทบุรี: สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

- นิตยสารเซฟตี้ไลฟ์. (2556). *การทำงานกะ (Shiftwork)*. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้นข้อมูล: 3 กุมภาพันธ์ 2558, เข้าถึงได้จาก: [http://www.safetylifethailand.com/download/News-3%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%97%E0%B8%B3%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B0%20\(Shifwork\).pdf](http://www.safetylifethailand.com/download/News-3%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%97%E0%B8%B3%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%81%E0%B8%B0%20(Shifwork).pdf)
- นราวุธ สีนสุพรรณ. (2548). *พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายในสถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่งในเขตอีสานใต้*. วิทยานิพนธ์สาธาณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิสาร์ตน์ รอดปรุง. (2553). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ (กศ.ม. การวิจัยการศึกษา), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ. (2547). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์การพิมพ์.
- ปัทมา รักเกื้อ. (2553). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดพัทลุง*. วท.ม. (สาธาณสุขศาสตร์) สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิมพ์ประภา กฤติยภิกษาทกุล. (2541). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์พรรณ ศิลปะสุวรรณ. (2536). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของคณงานสตรีวัยรุ่นในโรงงานอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล*. ปรียญวิทยานิพนธ์ ศศ.ค (สาขาวิชาประชากรศึกษา), บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พูนสุข ช่วยทอง. (2548). *ครอบครัวและคุณภาพเด็ก*. กรุงเทพฯ: วิบุรย์การปก.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. (2549). *พัฒนาการมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ธรรมดาเพรสการพิมพ์.
- มาหะมะ กาสอและคณะ. (2552). *ความชุกของพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของลูกจ้างที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลาง จังหวัดสงขลา, สงขลานครินทร์เวชสาร, 27(2), 105-16.*
- เลิศลักษณ์ บุญรอด. (2543). *การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สุขศึกษา), บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิฑู โอสถานนท์และสมพล พงษ์ไทย. (2529). *เอกสารประกอบการสอนวิชาสูติศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- วิภา คำนธำรงกุล. (2546). *ผลการวิจัยเชิงคุณภาพและปริมาณ เครื่องช่วยสังคมและเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายขอบชาย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2557). *เครื่องคุมแอดกอสต์*. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้นข้อมูล: 25 มกราคม 2558, เข้าถึงได้จาก: <http://th.m.wikipedia.org/wiki/>
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม ทฤษฎี และปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2553). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย วัยรุ่น-วัยสูงอายุ (พิมพ์ครั้งที่ 9)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา. (2556). *สถานการณ์การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และผลกระทบในประเทศไทย ปี 2556*. นนทบุรี: ศูนย์วิจัยปัญหาสุราสำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุข.
- สิริลักษณ์ บัญชาศักดิ์. (2552). *การประยุกต์ใช้โปรแกรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมความตั้งใจที่จะมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตเทศบาลเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย*. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการระบบสุขภาพ, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- สร้อยวลัย สุขดา. (2543). *การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยของรัฐ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อุษา สังข์สอาด. (2544). *พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยเกื้อกาญจน์ สังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท (กศ.ม. สุขศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร.
- Abramson , P. R. (1983). *Implication of the Sexual System. In Adolescent , Sex and Contraception*, Edited by Byrue D., Fisher W. New Jerry: Lawrence Erlbaum Associated: 46-60.
- Cochran, W.G. (1977). *Sampling Techniques* (3rd ed.). NEW York: John Wiley and Sons Inc.
- Dwyer,O. William, Leeming, C.Frank and Oliver,P Diana. (1996). *Issue in adolescence Sexuality*, Boston: Allyn and Bacon.
- Freud, N. (1993). *Ethnography*. In N. Gilbert. *Research Social Life*. California: SAGE Publications.
- Green, L. W.,et al. (1980). *Health Education Planning: A Diagnostic Approach*. California: Mayfield Publishing.

- Herzberg, Frederrick and others. (1959). *The Motivation to Work*. New York: John Wiley & sons.
- Hurlock, Ellizabeth B. (1964). *Adolescence Development*. New York: Mcgraw-Hill.
- Jing QI Chen, & Da Guang Chen. (2005). Awareness of child sexual abuse prevention education among parents of Grade 3 elementary school pupils in Fuxin City, China. *Health Education Research*, 20(5), 540-7.
- Kipke, M.D., et al. (1990). HIV infection and AIDS during adolescence. *Medicine Clinics of North America*, 74(September), 1149-1167.
- Sicard, J.M, et al. (1992). The Evaluation of Sexual Behavior and Knowledge of AIDS in the School of Burkime Faso: A Knowledge Attitude and Practice, *In Am-Social Medicine Journal*, 72(285), 63-72.
- Sunmola, M., & Other. (2006). The experience of condom use and other sexual risk practices among male brewery employees who recently migrated in Nigeria. *Health Education Journal*, 65(3), 288-301.
- Weiss, S. and others. (1991). Sex Contraception and Pregnancy among adolescence in Mexico City. *Studies in family Planning Journal*, 22(86), 74-81.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เลขที่แบบสอบถาม.....

**แบบสอบถาม เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงาน
อุตสาหกรรม โดยประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE- PROCEED
ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี”**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม โดยประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE – PROCEED ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี เพื่อให้เข้าใจถึงพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมในปัจจุบัน โดยข้อมูลที่ได้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่สำคัญที่จะทำให้เข้าใจถึงพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้นำไปวางแผน ดำเนินงานในการสร้างเสริมสุขภาพทางเพศที่เหมาะสมต่อไป จึงขอความกรุณาท่านได้สละเวลาตอบแบบสอบถามฉบับนี้ทุกข้อตามความเป็นจริง ซึ่งจะไม่มีผลใด ๆ ต่อการทำงาน แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งเป็น 5 ส่วน จำนวน 69 ข้อ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	22	ข้อ
ส่วนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ	จำนวน	12	ข้อ
ส่วนที่ 3 ปัจจัยนำ	จำนวน	10	ข้อ
ส่วนที่ 4 ปัจจัยเอื้อ	จำนวน	15	ข้อ
ส่วนที่ 5 ปัจจัยเสริม	จำนวน	10	ข้อ

ขอขอบพระคุณที่ท่านได้สละเวลาในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวปริศนา สันทัศน์

นิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตรวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสร้างเสริมสุขภาพ

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

โทรศัพท์ 086-773-7626

ส่วนที่ 1 ปัจจัยลักษณะบุคคล (22 ข้อ)

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน ตามที่ท่านต้องการเพียงคำตอบเดียวหรือกรอกข้อมูล
ในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ

☐ 1. ชาย	☐ 2. หญิง
---------------------------------	----------------------------------
2. อายุ.....ปี
3. สถานภาพสมรส

☐ 1. โสด	☐ 2. คู่
☐ 3. หม้าย/ หย่า/ แยก	
4. ภูมิลำเนาของท่านอยู่ภาคไหน

☐ 1. ภาคเหนือ	☐ 2. ภาคกลาง
☐ 3. ภาคใต้	☐ 4. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
☐ 5. ภาคตะวันตก	☐ 6. ภาคตะวันออก
5. ระดับการศึกษา

☐ 1. ประถมศึกษา	☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	☐ 4. อนุปริญญา/ ปวส.
☐ 5. ปริญญาตรี	☐ 6. สูงกว่าปริญญาตรี
6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน.....บาท
7. รายได้ที่ได้รับในแต่ละเดือน

☐ 1. ไม่พอใช้	☐ 2. พอใช้
☐ 3. พอใช้เหลือเก็บ	
8. ระยะเวลาที่ทำงานในโรงงานแห่งนี้.....ปี.....เดือน
9. ภูมิลำเนาที่เกิด

☐ 1. ภาคเหนือ	☐ 2. ภาคกลาง
☐ 3. ภาคใต้	☐ 4. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
☐ 5. ภาคตะวันตก	☐ 6. ภาคตะวันออก
10. ลักษณะที่พักอาศัยในปัจจุบัน

☐ 1. บ้านเช่า/ อพาร์ทเมนท์/ คอนโด	☐ 2. บ้านตนเอง
☐ 3. บ้านญาติ/ บ้านบิดา มารดา	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

11. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับใคร
☐ 1. อยู่กับบิดามารดา/ญาติ	☐ 2. อยู่ตามลำพัง
☐ 3. อยู่กับสามี/ภรรยา	☐ 4. อยู่กับเพื่อนเพศเดียวกัน
☐ 5. อยู่กับเพื่อนต่างเพศ	☐ 6. อยู่กับแฟน/คู่รัก
☐ 7. อยู่กับกิ๊ก	☐ 8. อื่น ๆ ระบุ.....
12. ปัจจุบันท่านมีแฟน/คู่รักหรือไม่
1. ไม่มี
2. มี โปรดระบุเพศของแฟน/คู่รัก
-	
--
☐ 2.1. เพศเดียวกัน
☐ 2.2. ต่างเพศ
☐ 2.3. ทั้งเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน
13. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่
☐ 1. ไม่เคย (ข้ามไปตอบข้อ 16)	☐ 2. เคย
14. ท่านเคยมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนในช่วงเวลาเดียวกันหรือไม่
☐ 1. ไม่เคย	☐ 2. เคย โปรดระบุจำนวน.....คน
15. เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของท่านใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่
☐ 1. ไม่ใช่	☐ 2. ใช่
16. ปัจจุบันท่านมีกิ๊ก (มากกว่าเพื่อนแต่ไม่ใช่แฟน) หรือไม่
☐ 1. ไม่มี (ข้ามไปตอบข้อ 18)	☐ 2. มี
17. ปัจจุบันท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊กหรือไม่
☐ 1. ไม่มี	☐ 2. มี
18. ท่านเคยมีอาการ/ ความผิดปกติ หรือเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (เช่น ฝื่น คัน เชื้อราหนองใน ซิฟิลิส) หรือไม่
☐ 1. ไม่เคย
☐ 2. เคย โปรดระบุโรคที่เป็น.....
- 18.1 เมื่อท่านมีอาการ/ ความผิดปกติ หรือเป็น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ท่านปฏิบัติตัวอย่างไร
☐ 1. ปรึกษาเพื่อน/ คนใกล้ชิด	☐ 2. ซ้ำยากินเอง
☐ 3. ไปพบแพทย์	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

19. ท่านเคยตรวจหาการติดเชื้อเอชไอวีหรือไม่
 1. ไม่เคย 2. เคย ระบุ.....
20. ท่านหรือคู่นอนของท่านเคยใช้วิธีคุมกำเนิดหรือไม่
 1. ไม่เคย 2. เคย ระบุ.....
21. ท่านหรือคู่นอนของท่านเคยตั้งครรถ์ด้วยความไม่พร้อมหรือไม่
 1. ไม่เคย 2. เคย โปรดระบุจำนวน.....ครั้ง
22. ท่านหรือคู่นอนของท่านเคยทำแท้งหรือไม่
 1. ไม่เคย 2. เคย โปรดระบุจำนวนครั้ง.....ครั้ง

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศ จำนวน 12 ข้อ

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน ตามที่ท่านต้องการเพียงคำตอบเดียวในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ไม่เคย	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	ทุกครั้ง
1.	ท่านปฏิเสธเมื่อเพื่อนชักชวน ไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์				
2.	ท่านใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์				
3.	ท่านไปเที่ยวแหล่งยั่วทางเพศ				
4.	ท่านใช้บริการพนักงานบริการทางเพศ (หญิงบริการ/ ชายบริการ)				
5.	ท่านพยายามหลีกเลี่ยงการกอดจูบและเล้าโลมกับเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความรักต่อกัน				
6.	ท่านจะจับมือถือแขนกับเพื่อนต่างเพศ				
7.	ท่านจะควบคุมตนเองให้มีคู่นอนเพียงคนเดียว				
8.	เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ ท่านจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ				

ข้อ	ข้อความ	ไม่เคย	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	ทุกครั้ง
9.	ท่านมีเพศสัมพันธ์ทางปากโดยไม่สวมถุงยางอนามัย				
10.	ท่านเจรจาต่อรองกับคู่นอนให้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์				
11.	ท่านสวมถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์				
12.	ท่านหรือเพื่อนต่างเพศกินยาคุมกำเนิดฉุกเฉินภายหลังการมีเพศสัมพันธ์				

ส่วนที่ 3 ปัจจัยนำ (เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศ) จำนวน 10 ข้อ

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน ตามที่ท่านต้องการเพียงคำตอบเดียวในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	การไปเที่ยวแหล่งช่วยทางเพศ ที่มีพนักงานบริการทางเพศ ถือว่าเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน					
2.	การไปเที่ยวสถานบันเทิง/แหล่งช่วยทางเพศ ถือว่าเป็นการผ่อนคลายจากการทำงาน					
3.	การทดลองอยู่กับคู่นอนก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติของวัยทำงาน					
4.	การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน เป็นการแสดงความรักต่อกัน					
5.	การมีคู่นอนหลายคนถือว่าเป็น					

	เรื่องปกติของวัยทำงาน					
ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6.	ผู้ชายที่ไม่ล่วงเกินผู้หญิงก่อน แต่งงานแสดงถึงความเป็น สุภาพบุรุษ					
7.	การสวมถุงยางอนามัยก่อนมี เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องยุ่งยาก					
8.	การสวมถุงยางอนามัยเป็นการ แสดงออกถึงความไม่เชื่อใจใน คู่นอน					
9.	เป็นเรื่องปกติที่ท่าน/เพื่อนต่าง เพศจะรับประทานยาคุมกำเนิด ฉุกเฉินภายหลังการมี เพศสัมพันธ์					
10.	คนที่มีประสบการณ์ทางเพศจะ ทำให้มีความสุขขณะมี เพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ เพิ่มมากขึ้น					

ส่วนที่ 4 ปัจจัยอื่น ประกอบด้วย ลักษณะการทำงาน การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การเข้าถึงสถาน
บันเทิงและ การเข้าถึงถุงยางอนามัย จำนวน 15 ข้อ

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน ตามที่ท่านต้องการเพียงคำตอบเดียวหรือกรอกข้อมูล
ในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

4.1 ลักษณะการทำงาน

1. ปัจจุบันท่านทำงานในตำแหน่งใด
 - 1. หัวหน้างาน/ แผนก
 - 2. ลูกจ้างประจำ
 - 3. ลูกจ้างรายวัน/ ชั่วโมง
2. โรงงานของท่านมีการทำงาน จำนวน.....กะ และมีการเปลี่ยนกะทุกวัน
3. ปัจจุบันท่านทำงานโดยเฉลี่ย.....วัน/ สัปดาห์
4. ปัจจุบันท่านทำงาน.....ชั่วโมง/ วัน

4.2 การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

5. ท่านดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์หรือไม่
 - 1. ไม่ดื่ม (ข้ามไปทำข้อ 9)
 - 2. ดื่มบางครั้ง (1-2 วัน)
 - 3. ดื่มน้อยครั้ง (3-4 วัน)
 - 4. ดื่มประจำ (5-6 วัน)
 - 5. ดื่มทุกวัน
6. ท่านดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เพราะเหตุใด
 - 1. อยากดื่มเอง
 - 2. เพื่อนชวน
 - 3. ญาติ/ ครอบครัว
 - 4. อื่น ๆ (ระบุ.....)
7. เหตุผลสำคัญของการดื่มแอลกอฮอล์คือ
 - 1. ผ่อนคลายความเครียด
 - 2. ลดความเหนื่อยล้าจากการทำงาน
 - 3. ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน
 - 4. เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

5. อื่น ๆ ระบุ.....

8. ในแต่ละวันที่ท่านดื่ม ท่านดื่มแอลกอฮอล์ปริมาณเท่าใด
คำชี้แจง

LIGHT BEER หรือ

REGULAR BEER หรือ

WINE หรือ

SPRITS & LIQUORS

ไลท์เบียร์ 1 แก้ว
(425 ม.ล.)

เบียร์ธรรมดา 1 แก้ว
(285 ม.ล.)

ไวน์ 1 แก้ว
(100 ม.ล.)

เหล้า 1 แก้ว
(30 ม.ล.)

มีแอลกอฮอล์

มีแอลกอฮอล์

มีแอลกอฮอล์

มีแอลกอฮอล์

2.5% /ม.ล.

5% /ม.ล.

12% /ม.ล.

40% /ม.ล.

หมายเหตุ เบียร์ธรรมดา 1 กระป๋อง มีแอลกอฮอล์ 5% จำนวน 330 ม.ล. เท่ากับ 1.5 ดื่มมาตรฐาน
 สเปย์ไวน์กลูเซอไรท์ 1 แก้ว มีแอลกอฮอล์ 5-7% จำนวน 330 ม.ล. เท่ากับ 1.5 ดื่มมาตรฐาน

ท่านดื่มแอลกอฮอล์ชนิด _____ ปริมาณ _____ (1 ดื่มมาตรฐาน
 เทียบจากรูปภาพด้านบน)

4.3 การเข้าถึงสถานบันเทิง

9. ท่านสามารถเดินทางไปเที่ยวสถานบันเทิง/ แหล่งช้อปปิ้งทางเพศได้ง่าย

1. ใช่
 2. ไม่ใช่
 3. ไม่แน่ใจ

10. ใครที่ทำให้ท่านไปเที่ยวสถานบันเทิง

1. ตนเอง
 2. เพื่อน
 3.ญาติ/ ครอบครัว
 4. อื่น ๆ (ระบุ.....)

11. เหตุผลสำคัญของการไปเที่ยวสถานบันเทิง (ตอบได้ 1 ข้อ)

1. ผ่อนคลายความเครียด
 2. ลดความเหนื่อยล้าจากการทำงาน
 3. ต้องการเข้ากลุ่มเพื่อน
 4. เพื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ
 5. อื่น ๆ (ระบุ.....)

12. สถานบันเทิงใดที่ท่านนิยมไปเที่ยวมากที่สุด

1. ผับ/ บาร์

- 2. ร้านอาหาร
- 3. ร้านคาราโอเกะ
- 4. อาบอบนวด
- 5. อื่น ๆ (ระบุ.....)

4.4 การเข้าถึงถุงยางอนามัย

13. ถุงยางอนามัยเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย
- 1. ใช่
 - 2. ไม่ใช่
 - 3. ไม่แน่ใจ
14. ท่านคิดว่าถุงยางอนามัยมีราคาเป็นเช่นไร
- 1. เหมาะสม
 - 2. แพง
 - 3. ไม่แพง
15. ความสะดวกในการซื้อ/จัดหา ถุงยางอนามัยเมื่อต้องการใช้
- 1. สะดวกมาก
 - 2. คิดว่าไม่สะดวก
 - 3. ไม่ค่อยสะดวก
 - 4. ไม่สะดวกเลย
 - 5. อื่น ๆ (ระบุ.....)

ส่วนที่ 5 ปัจจัยเสริม ประกอบด้วย สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน
จำนวน 10 ข้อลักษณะของแบบสัมภาษณ์เป็นข้อคำถามโดย ให้ผู้ตอบใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับความคิดเห็นมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ไม่เคย	บางครั้ง	บ่อยครั้ง	ทุกครั้ง
สิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					
1.	ท่านอ่าน/ดูหนังสือเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
2.	ท่านดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
3.	ท่านดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
4.	ท่านดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
5.	ท่านไปเที่ยวสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
การคล้อยตามเพื่อน					
6.	เพื่อนชักชวนให้ท่านอ่าน/ดูหนังสือเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
7.	เพื่อนชักชวนให้ท่านดูภาพยนตร์/ละครเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
8.	เพื่อนชักชวนให้ท่านดูอินเตอร์เน็ตเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
9.	เพื่อนชักชวนให้ท่านดื่มแอลกอฮอล์เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				
10.	เพื่อนชักชวนให้ท่านไปเที่ยวสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ คาราโอเกะ เพื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ				

ภาคผนวก ข
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ผศ.ดร.รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาลัยบูรพา
2. ผศ.ดร.พรนภา หอมสินธุ์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาลัยบูรพา
3. อาจารย์นิยม จันทร์นวล มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
4. อาจารย์สุรรัตน์ รงเรือง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
5. นางวรรณดี จันทร์ศิริ นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ
ศูนย์อนามัยที่ 3 ชลบุรี

ภาคผนวก ค
แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

แบบรายงานผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

1. ชื่อวิทยานิพนธ์

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ (ภาษาไทย).....ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรม โดยการประยุกต์แบบจำลอง PRECEDE-PROCEED ในเขตอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ (ภาษาอังกฤษ)... (FACTORS RELATED TO SEXUAL BEHAVIOR AMONG INDUSTRIAL EMPLOYEES APPLYING THE PRECEDE-PROCEED MODEL IN BANGLAMUNG DISTRICT CHONBURI PROVINCE).....

ชื่อนิสิต (นาย, นาง, นางสาว) :.....ปริศนา สันทัน..... รหัสนิต.....54910157.....

หลักสูตร.....วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต.....

สาขาวิชา.....การส่งเสริมสุขภาพ.....

ภาคปกติ

ภาคพิเศษ

2. หน่วยงานที่สังกัด :

3. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์:

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ได้พิจารณารายละเอียด วิทยานิพนธ์เรื่องดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

- 1) การเคารพในศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างการวิจัย
- 2) วิธีการที่เหมาะสมในการได้รับความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าร่วมโครงการวิจัย (informed consent) รวมทั้งการปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3) การดำเนินการวิจัยอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ก่อความเสียหายต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ มีมติเห็นชอบ ดังนี้

รับรองโครงการวิจัย

ไม่รับรอง

4. วันที่ให้การรับรอง :

16 ส.ค. 2558

ลงนาม.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองศักดิ์ ยิ่งรัตนสุข)

ประธานกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ